

דפי יגור

יום ו', י"ג בניסן תשפ"א, 26.3.2021, גיליון מס' 5000

ישיבה מיום 7.2.2021

1. סיכום שנת 2020

מוזמן: **אופיר צירלין**.

שורה תחתונה: צפי סיום השנה בגרעון של כ-100 אלף ש"ח.

מקורות

סה"כ מקורות - כ-1.5 מיליון ש"ח פחות מהתוכנית. השקעות יצרניות - כ-1.6 מיליון ש"ח מעל התוכנית, בעיקר עקב היוון קרקע והשקעות גדולות ברפת. תקבולי מס הכנסה בגין עבר - כ-700 אלף ש"ח מעל התוכנית. נדל"ן - כ-600 אלף ש"ח פחות מהתוכנית (טופולסקי, ירידה בתקבולים משוכרים שונים עקב הקורונה).

שימושים

סה"כ שימושים - כ-400 אלף ש"ח פחות מהתוכנית (בתוספת זרבה של 1 מיליון ש"ח שתוקצבה בתוכנית. 1.4 מיליון ש"ח פחות מהתוכנית).

צריכה ושירותים - כ-1.9 מיליון ש"ח יותר מהתוכנית (מתוכם כ-1.5 מיליון ש"ח בדק דירות חברים, כולל איטומי מבנים). קהילה - כ-2 מיליון ש"ח פחות מהתוכנית (חסכון גדול שנוצר עקב השפעת הקורונה וצמצום פעילויות, קוזז בחלקו ע"י תשלומי חליית לחברים).

הנהלה וכלליות - כ-400 אלף ש"ח פחות מהתוכנית. לקראת 2021 הודקו הבקורות על שימוש בתקציבים (שוטף והשקעות) וכן התייעלות נוספת. נועם מסר דיווח על התזרים ביגור ובאחייג.

2. מס פערים

נערכה בדיקה של בתי האב ביגור בנוגע לחיוב מס פערים (80%). הפער הוא בין תקני בית האב ושוויי שירותים. אף בית אב לא נמצא עומד בפער של 1:2 ואין חיוב במס פערים ב-2020.

תזכורת, "מס פערים" מתוך חוברת השינוי (עמ' 8). שמירת פערים בין תקציבי בתי האב: תחשיב הפערים מתבסס על הכנסת המשפחה - בכסף ובשווה כסף לתקן. התקנים מוגדרים בהגדרת תקציב הקיום ההוגן: 1 ליחיד בוג, 1.2 ליחיד, 1.4 לחד-הורי, 0.5 לילד עד גיל 6 ו-0.4 לילד מגיל ביה"ס ועד סוף שירות החובה. תקציב הבסיס המינימאלי של בית האב לתקן בכסף הוא שכר מינימום נטו - 4,300 ש"ח. תקציב הבסיס המינימאלי של בית אב לתקן בשווה כסף יהיה סך הוצאות הקהילה חלקי סך התקנים בקהילה, כפי שיחושב כל שנה. תקציב המקסימום של בית אב לתקן בכסף ושווה כסף יהיה כפול מתקציב הבסיס המינימאלי. מעל לתקציב המקסימום יוטל מס על הכנסת הנטו של המשפחה ב"מס פערים" פנימי של 80%.

3. שמירות בשער בערב

מוזמן: **גיל דניסקי**.

סוגיית השמירה בשער בין השעות 19:00-23:00, האם נכון להמשיך בכך?

התשלום - כ-30 ש"ח לשעה (נטו). גיל אומר כי הנושא נבחן לאורך השנים והוחלט להמשיך כיוון שזה מהווה הרתעה לפעילות עבריינית ומענה מהיר לאירועים. הוא חושב שנכון להמשיך בכך. מונע עבירות רכוש, הסתובבות לא רצויה ביגור ועוד, תורם במניעת פשיעה.

התקיים דיון, סוכס לבטל את שמירת הערב החל מ-1.4.21. סייר הלילה - יתחיל משעה 22:00 עד 06:00 בסופ"ש (חמישי-שישי) - 05:00-23:00.

4. קבלה למועמדות - ניצן ובר

ניצן, בנם של מירי ומיכאל, עובד במשתלה, גר בקיבוץ. בן-24, אח של נמרוד ונועם, שירת בשריון בחטיבה 7. עבד בחינוך החברתי (כיתות א'-ב') במשך שנתיים לאחר השחרור. למד קורס בישול.

בקשה לכניסה למועמדות מ-1.2.21. הבקשה אושרה.

5. אליעזר פונדיק

בקשה לחופש מיוחד החל מ-1.1.21. הבקשה אושרה.

ישיבה מיום 14.2.2021

1. פרידה מעודד עוז

המזכירות מודה לעודד על שנים של ניהול, נשיאה בנטל, יצירתיות, שירותיות ושמירה על הענף ועל חדר האוכל מתוך ההבנה שמדובר במוסד קהילתי חשוב - "בית הכנסת" של הקהילה. בהצלחה בהמשך.

2. תנאי העסקה של חברי יגור העובדים בלגין

מוזמנים: **זאב וומברנד (יו"ר לגין), אורי שפי (מנכ"ל לגין), עו"ד גיורא מיכאלי, נוקי נויפלד, יהודה פנחסי**. התקיים דיון עם הנהלת לגין בנוגע לשינוי מתווה "משכורת 13" לחברי יגור העובדים בלגין ורצון של יגור להסדיר את תנאי העסקה והפרישה של החברים העובדים במפעלים. המתווה נראה ככזה שלא פוגע בזכויות חברי יגור, אך גם נדרשת חשיבה על הסדרה ארוכת טווח. כמו כן נמסר על ידי ההנהלה של המפעלים, כי בקרוב יובא לדיון מתווה פרישה של חברים העובדים במפעלים.

ישיבה מיום 21.2.2021

1. מדיניות חיסונים/בדיקות ביגור לעובדים

סוגיה שעולה לסדר היום בשבועות האחרונים. האם אפשר לחייב להתחסן? האם אפשר לשאול עובד אם התחסן ועוד, בעיקר במערכת החינוך ובענפי השירות השונים. אין אפשרות חוקית להכריח להתחסן, אך אפשר וצריך לשוחח עם העובדים וכן לדרוש ביצוע בדיקה כל 72 שעות מעובדים בענפי יגור (ימי שישי ושלישי).

מישיבות המזכירות

שמירת הערב יוצרת אפקט של הרתעה ונראות, אפילו שלא ב-100%, ואין זו סגירה הרמטית של הקיבוץ בעת אירוע. השמירה יכולה להעשות על ידי מישהו זמין בגיל ובתעסוקה. מבקש לחשוב על הנושא שוב. התקיים דיון והוחלט לדחות את הערעור. סירר הלילה יעבוד משעה 22:00 עד 06:00.

הנושא יובא גם לאישור צוות צח"י ליישום מידי. היה והצעד לא יעזור, יישקל להוציא עובדים לחל"ת. ההצעה התקבלה.

2. קבלה לחברות - שני פלאח גונן

מוזמנת: מיכל שמיר (ועדת קליטה).
שני פלאח, זוגתו של אורן גונן.
שני תובא לאסיפה בשבועות הקרובים.

3. העברת מחסן הבניין

התקיים דיון על העברת מחסן הבניין על שלוחותיו השונות במהלך 2021. הדיון יימשך.

4. ערעור על ביטול שמירת ערב

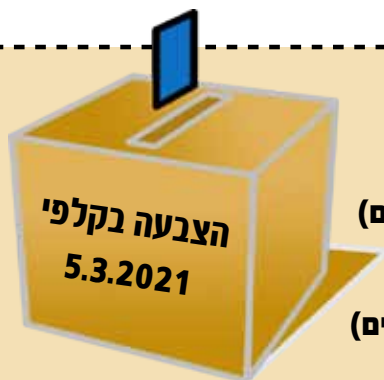
מוזמן: גיל דניסקי.

גיל מבקש לערער על ההחלטה לבטל את שמירת הערב (19:00-23:00) ולהתחיל את סירר הלילה ב-22:00. הושב שניסיון גניבת המלגזה מוכיח זאת. הקושי להחזיר את שמירת הערב אם התברר שיש צורך בכך הוא שיקול משמעותי בדחיית ההחלטה. לדעתו, מערך השמירה מסודר ויעיל ולא נכון לבטל אותו בהחלטה כזו מהירה.

ישיבה מיום 28.2.2021

1. אישור השקעות

עסקי יגור, צריכה ושירותים, בניין ותשתיות, קהילה - לקראת דיון באסיפה.
(המסגרות אושרו במסגרת תוכנית משק 2021, המספרים ללא שינוי. וכעת הובאו כדיווח מפורט יותר, לקראת ביצוע)
צריכה ושירותים - מסגרת 950,000 ש"ח.
בניין ותשתיות - מסגרת 950,000 ש"ח.
עסקי יגור - מסגרת 800,000 ש"ח.
קהילה - מסגרת 800,000 ש"ח.
נסקרו ההשקעות השונות.
רני טנא סקר השקעות פיתוח נוספות הנמצאות בקנה: ("סמרטוטרי", "קפה בנועים", "מתחם טופולסקי" ועוד)
תוכניות אלה יובאו לאישור ההנהלות הרלוונטיות והאסיפה.

אישור השקעות פיתוח בבית אחווה וברפת

אישור השקעות פיתוח בבית אחווה (530,000 ש"ח)

בעד - 264 (77.88% מסך המצביעים) נגד - 65 (19.17% מסך המצביעים)

אישור השקעות פיתוח ברפת (1,748,000 ש"ח)

בעד - 173 (51.49% מסך המצביעים) נגד - 135 (40.18% מסך המצביעים)

שתי ההשקעות אושרו

בחירת מרכז/ת ועדת בריאות

אף מועמד לא עבר את רף ה-50%.

איל שריג שקיבל את רוב הקולות עובר לסיבוב הבא.

קבלה לחברות

שני גונן (אשתו של אורן) התקבלה לחברות ביגור.

הרופא המצטרף לקהילתנו

אישור תוכנית השקעות: צריכה ושירותים, בניין ותשתיות, עסקי יגור, קהילה

בעד - 255 (58.22% מהמצביעים) נגד 98 (22.37% מהמצביעים) נמנעים 85 (19.41% מהמצביעים)

תוכנית ההשקעות אושרה

מישיבות המזכירות

סה"כ - 130 אלף ש"ח מינוס לעומת התוכנית.
לאחר רזרבה (הוצאות בלתי מתוכננות) - 50 אלף ש"ח מינוס מהתוכנית.

2. תזרים

נועם מסר דיווח על התזרים לסוף פברואר 2021.

3. נוהל יזמים

מוזמן: **ירון שמיר**.

עד היום היה הסכם ארוך ומפורט, אך לא נחתם ע"י אף יזם. בשבועות האחרונים עודכן ההסכם ושונה לנוהל והפך ל"ידידותי" יותר.

טרם עבר חוות דעת משפטית.

מדובר על נוהל - לא הסכם. הנוהל מחייב את כולם, ללא חתימה, מיום אישורו.

הנוהל יתוקן בהתאם להערות שעלו בישיבה ויובא לאישור הנוסח הסופי.

4. צוות שכר

הוספת נציג ציבור לצוות הקיים. עודד קוטליאר יצטרף לצוות.

5. תרומה לעמותת "אדמתי"

אושרה תרומה בסך של 5,000 ש"ח לעמותת העוסקת בתחום הקרקעות במגזר הכפרי.

יגור תורמת לעמותה מידי שנה.

6. מתווה בנייה בבלוקונים

הוצג למזכירות מתווה הבנייה לשכונה, ההסכם עם הדיירים ולוויז כללי לביצוע הפרויקט.

המזכירות אישרה את המתווה, את הלויז הכללי ואת ההסכם מול הדיירים.

ישיבה מיום 7.3.2021

1. עדכון מורשי חתימה בוועד המקומי

עודכנו מורשי החתימה בוועד המקומי וביגור.

2. סקר עמדות מיסוי

לקראת הדיון הציבורי על מדיניות המיסוי אושר מתווה הסקר ונשלח והופץ לחברים.

ישיבה מיום 14.3.2021

1. סיכום ינואר 2021

מוזמנים: **אופיר צירלין, ירון שמיר**.

בשורה תחתונה - פער של 52 אלף ש"ח מינוס מהתוכנית.

עסקי יגור - פער של 165 אלף ש"ח מינוס מהתוכנית. הפער נובע בעיקר מכך ש"טופולסקי" צמצמה את שטח השכירות.

הנושא נמצא בבחינה וחשיבה לאיזה שימושים נכון להשכיר את המתחם. ברור, כי במקום נדרשת השקעה מסוימת וכי שכר הדירה בחודשים הקרובים יהיה נמוך משמעותית מהתוכנית עד חזרה לאכלוס מלא.

מקורות

מס איזון - פער של 50 אלף ש"ח מינוס לעומת התוכנית.

מס קהילה - יציב.

סה"כ מקורות - 221 אלף ש"ח מינוס לעומת התוכנית.

שימושים

צריכה ושירותים - 120 אלף ש"ח מינוס לעומת התוכנית.

קהילה - 111 אלף ש"ח פלוס לעומת התוכנית.

הנהלה וכלליות - 93 אלף ש"ח פלוס לעומת התוכנית.

"ביום המעשים הטובים" הצטרפו חברי המזכירות לתומר פיילר ולצוות משק החי לעבודת עיצוב וסידור מחדש של משק החי, שאמורה להיות רק "יריית הפתיחה" לתהליך חברתי-קהילתי מתמשך לשיפור פני המקום.

עודד קוטליאר: אנחנו כמזכירות רואים חשיבות ערכית וחיונית לטפח את המקום ולהחזיר עטרה ליושנה. חג אביב שמח.

1. השקעות פיתוח

רני טנא, מרכז משק: ההשקעות שאציג מסווגות כהשקעות פיתוח. מדובר בהשקעות בענפים הנמצאים תחת עסקי יגור. הלוגיקה הכללית בהשקעות הללו היא שהן נעשות במימון חיצוני ובתזרים המזומנים הפנוי הצפוי מההשקעה ומשרת את החזר הקרן של ההלוואה.

בית אחווה: שיפוץ קומה 3

רקע: הענף מסיים שנה טובה באופן כללי, התמודדות נכונה ואפקטיבית מול המגיפה, כמעט ללא אירועים חריגים. מזה שנים הבית פועל בתפוסה מלאה, ומציג תוצאות כלכליות טובות. בקומה הראשונה שוהים חברי יגור. בקומה השנייה ממוקמת המחלקה הסייעודית, בה התפוסה מלאה כל הזמן. הקומה השלישית שמורה אף היא לחברי יגור, אך - כמעט לא מאוכלסת ובעצם לא מנוצלת. אילנה שטנגל, מנהלת הענף, זיהתה כי הפוטנציאל המסחרי מוצה, ומתוך רצון להרחיב את היקפי הפעילות וההכנסה הציעה לקדם תוכנית להשמשת הקומה העליונה, הבאתה לסטנדרט גבוה ולהופכה למחלקת דיור מוגן.

נקודות מרכזיות:

ההשקעה מיועדת לביצוע בקומה השלישית באגף הצפוני, קומה עליונה עם מעלית. סה"כ בחלקה הצפוני של הקומה 6 חדרים במצב לא מזהיר.

התוכנית:

לשפץ את כל הקומה בשני שלבים:

שלב א' - בהיקף 200 מטר מרובע, שיפוץ ארבעה חדרים והבאתם לסטנדרט גבוה המקובל בשוק. יצירת חלל משותף ציבורי על ידי איחוד שני החדרים הקרובים למעלית, והפיכתם לחלל ציבורי שישמש למפגשים חברתיים וכן יכלול מטבחון, פינת אוכל ופינת טלוויזיה.

עלות השיפוץ, כולל אבזור מלא של החדרים, מוערכת בכ- 430 אלף ש"ח (כולל זרובה להוצאות בלתי צפויות). בנוסף, כחלק מהתוכנית יוקמו 8 חניות בצד המזרחי של הבית בעלות של כ-70 אלף ש"ח, זאת על מנת לשפר את המצב באזור הביט הנ"ל.

רווחיות שנתית מוערכת - 260 אלף ש"ח.

התוכנית הוצגה ואושרה בהנהלת יח"ס ובמזכירות. מדובר בהשקעה אטרקטיבית שתחזיר את עצמה תוך שנתיים. זאת, כיוון שמדובר בשיפוץ ולא בבנייה חדשה.

שלב ב' - אופציונאלי: לאחר שיושגו היעדים בשלב א' יבוצע שיפוץ דומה בחלק המזרחי של הקומה, הפונה לחדר האוכל של יגור, הכולל אף הוא 6 חדרים שניתן להשמיש ומרפסת גדולה. ההתייחסות בתוכנית העסקית היא שהמימון להשקעה יגיע מהלוואה חיצונית, אך בסופו של יום זה לשיקולו של נועם (הגזבר).

השקעה ברפת

רקע כללי וחזון: אנו אחרי שנתיים לא פשוטות של חוסר ודאות במשק החלב במדינה. לאחרונה, נחתם הסכם המשמר את התכנון המרכזי בענף וכן משמר את מנגנון מחיר המטרה ל-5 השנים הקרובות (2+3). מהלכים אלה מגדילים את הוודאות ומאפשרים השקעות מצידנו במטרה להגדיל את רווחיות הענף. ההשקעה המוצעת היא בהלימה יחסית לתקופת ההסכם, וצפויה להחזר תוך 7 שנים. בשנתיים האחרונות חתרנו להתייעלות תפעולית בענף, כדי להתמודד עם המציאות החדשה. בינואר 2021 פורסם הסקר של שנת 2019 ברפתות, דבר שהביא להעלאת מחיר המטרה של החלב ב-4.5 אגורות לליטר החל מינואר וצפי להעלאה של 4 אגורות נוספת לליטר בתום הרבעון. משמעות כל אגורה עבור רפת יגור הינה הגדלת ההכנסה בכ-45 אלף ש"ח לשנה, מכאן שמדובר בכ-400 אלף ש"ח הכנסה נוספת לשנה. מחירי הגרעינים, המאמירים לאחרונה, מייקרים את המזון לפרות ומקזזים חלק מהגידול בתקבולים. 2017-2018 היו שנים טובות לרפת, שהשיגה מעל מיליון שקל רווח לשנה בכל אחת מהן. אז השתנה מחיר החלב והוריד אותנו לגבול הרווחיות. כתוצאה מהמצב ששרר בתחילת 2019 התחלנו בצעדי ייעול יצירתיים ואגרסיביים, שהביאו אותנו, למרות המחיר הנמוך, לרווח תפעולי של כ-300 אלף ש"ח בשנה זו. שנת 2021 אמורה להיות "שנת ביניים" מבחינת צמיחת הרווח, בזכות התוספת לליטר וההשקעה שלהלן. הרווח התפעולי מתוכנן לעמוד על כ-800 אלף ש"ח, ובשנה אחר כך, על פי התכנון, כבר יגיע למיליון ש"ח ויותר. מדובר בתוכנית רב-שנתית שתחזיר את הרפת למקומה המשמעותי בהכנסות של עסקי יגור.

התוכנית: השקעה ברפת 6.

רקע: רפת 6 היא הסככה המזרחית ביותר ומאכלסת כ-200 עגלות מגיל 7 חודשים ועד כחודש לפני המלטה. מרבית שטח הסככה אינו מקורה, ובפועל מוגדר כ"חצר קיץ" שאינה חוקית לשיכון בעלי חיים בחודשי החורף אוקטובר-אפריל. (האיסור בחוק בא למנוע מגע גשם עם זבל פרות והגענו למי התהום). הגג עצמו, מאזבסט מלפני עשרות שנים - מתפורר, מחורר, מרזבים לא תקינים. מפאת מצבה היא גם אינה מנוצלת כמו הסככות האחרות לקולטים סולאריים. בעקבות המצב התחזוקתי הירוד של הסככה קיימות עלויות תפעול גבוהות ביחס לממוצע הארצי.

הסיבות בגינן יש לקדם את שדרוג הסככה:

ייעול וחיסכון תפעולי: הוזלת המים, על פי הסכם עם תאגיד "מי יגור" - 50 אלף ש"ח בשנה (1.4 ש"ח לקוב). צמצום בהיקף הזבל וההוצאות הכרוכות בפניווי - 80 אלף ש"ח בשנה.

שיפור מצב העדר: צמצום תחלואת העגלות והגדלת תנובת פרות מבכירות - 130 אלף ש"ח בשנה.

סה"כ חיסכון שנתי משוער כ-260 אלף ש"ח בשנה.

התחשיבים נבנו על ידי מומחים ויועצים שונים מהתחום.

גורמים לצמצום תמותה והפלות ולשיפור תנובת החלב ואיכותו.

סיכונים ורשת ביטחון (בהיבט של הבטחת החזר ההשקעה הנ"ל):

סיכונים אפשריים: סגירת הרפת עקב שנויים מרחיקי לכת במשק החלב ובכדאיות המשך ההפעלה.

אלטרנטיבות: המערכת הסולארית ממשיכה להניב בכל מזג אוויר.

את הסככה החדשה (בדומה לשאר הסככות שנבנו בשנת 2007 בסטנדרט גבוה) ניתן להסב לשימושים שונים, כגון אחסנה ולוגיסטיקה ברמה טובה, תוך התאמה בעלויות נמוכות יחסית והחזר השקעה קצר לכלל האירוע (סככה מקורית + התאמה לשימוש שונה).

לסיכום: ההשקעה המוצגת לפניכם הינה כורח המציאות ולמעשה בהיבט החוקי עלינו לבצע אותה, אם נרצה ואם לא. לשמחתנו, המשתנים הכלכליים השונים תומכים בכך שזו השקעה סבירה בהחלט, הצפויה להתחיל להניב רווחים תוך פרק זמן קצר יחסית. בנוסף, האפשרות להתקין מערכת סולארית נוספת על הסככה החדשה משמשת כמקור הכנסה נוסף ומגדילה את הביטחון ביכולת החזר.

עם קצת אמונה מכם והרבה עבודה קשה של עובדי הענף ומנהליו, נחזיר את הרפת להיות ענף משמעותי כלכלית לקיבוץ יגור.

תועלת נוספת (שלא מופיעה במאזני הרפת, אלא במאזני אורות יגור): הגדלת ההכנסות מהמערכות הסולאריות ברפת עקב התקנת קולטים נוספים על הגג החדש.

פתרון בעיית איכות הסביבה:

מצב רפת יגור בעייתי מאוד בהיבט הזה. מדי חודשיים מבקרים אצלנו פקחים מטעם המשרדים השונים (איכות הסביבה, משרד הבריאות). הביקורות האלה תמיד מלוות בדרישות לתיקונים ושינויים, עד כדי איומים בקנסות ושלילת רישיון העסק מהרפת, מה שעלול להביא לסגירה מידית. מאז 2018 אנחנו "מושכים זמן" בתהליך הוצאת היתרים ובקשת אישורי בנייה לתיקונים הנדרשים. בינתיים פרצה הקורונה ונתנה לנו עוד קצת זמן, כדי להחליט על שיפוץ הסככה ופינוי מוקפד של הזבל בחורף ולאפשר מבחינת הפיקוח את הפעלת הרפת בחודשים האחרונים. הציפייה מאיתנו היא להתחיל את הבנייה באביב הנוכחי.

שיפור מצב הרפת ביגור בהיבט הסביבתי יאפשר, אם כן, את המשך הפעלתה ויסיר חשש מקנסות ומענישה אחרת. הוא ישפר גם את היקף השפכים המוזרמים למכון הטיהור ויביא שיפור כולל בהיבט הסביבתי.

שיפור תנאי המחיה של העדר: שיפור גנטיקת העדר מושפע, בין היתר, מאיכות החיים של העגלות בשנתיים הראשונות לחייהן, כמו אצל בני אדם. הגדלת מרחב המחיה לפרה

עוד על "בית צביה"

הלל לויתן

בעקבות הרשימה של נטע, ברצוני להוסיף עוד כמה פרטים, שוודאי מוכרים לרובנו, אבל עבור אלה שלא:

משה שרת, דב הוז, אליהו גולומב, שהיו בהנהגת היישוב, היו קשורים בקשר משפחתי של נישואין וכונו "שלושת הגיסים". שתי האחיות שרתוק (של משה ויהודה שרת) היו נשואות, רבקה לדב ועדה לאליהו.

יהודה עזב את יגור במסגרת הפילוג של שנות ה-50 ב"קיבוץ המאוחד", ועבר לנווה-ים, ומשם לאפיקים. למרות זאת, ביקש לשמור לעצמו מקום במשך כ-40 שנים בבית הקברות הישן ביגור, לצד קברה של רעייתו המנוחה צביה, בהמשך הצטרפה לקברם המצבה של ביתם, הילה.

על שמו של דב הוז נקרא שדה התעופה, גם הוא כבר זכרוננו לברכה, של תל אביב "שדה דב".
על שמם של השלושה ממשפחת הוז שנספו בתאונה נקרא קיבוץ דורות, שפרושו - דב, רבקה ותרצה.

1. בחירת מנהל בריאות ורווחה

מועמדים אילנה ליבנה-מהצרי ואיל שריג. צוות האיתור כלל את שרה'לה בירמן, נועם וייסמן, ספה סוטיצקי, דורית קינן, חסיק - מנהל כוח אדם, ובוועד אוחנה. הצוות נפגש עם אילנה ועם איל וממליץ על שני המועמדים.

איל שריג: מבקש להמשיך קדנציה נוספת. כמה מילים על מה שנעשה ומה שאנחנו מתכננים להמשיך. לאורך כל השנים האחרונות, לפני השינוי ואחריו, עבדנו על ייעול ועל צמצום היקף השטחים והמבנים שפעלו בתחום. יצאנו מחוזקים ממספר משברים במרפאה, והגענו להסכם ייחודי עם קופת החולים, המאפשר לנו בית מרקחת משלנו עם רוקח המשולם על ידי קופת החולים. הצלחנו להחזיר את התקן לרופאה, המגיעה ליגור פעמיים בחודש בימי שישי. מרפאת שיניים משלבת ארבעה רופאים (בלי תוספת תקורה) המאפשרים לתת מגוון טיפולים ביגור, המאפשר לתת את כל הטיפולים ביגור. מפעל הביטוח הרפואי, שיוזמו גבי גולדשטיין ורמי טלמור ז"ל, התחיל ב"הראל" ועבר ל"מנורה". הביטוחים האלו כיסו לאורך השנים הוצאות בלתי צפויות במאות אלפי שקלים. בתקופת הקורונה, אחרי התארגנות קצרה, התאמנו את עצמנו לדרישות המדינה ולצרכי הקהילה. השיא היה מבצע החיסונים, שבו הצלחנו בעזרת אילנה שטנגל מבית אחווה לחסן ביגור מעל ל-100 חברים ולחסוך להם את הנסיעה.

המשימות הקרובות: פיתרון לאשפוז זמני ב"בית אחווה", התאמת הבניין והצוות למטרה הזאת. הענקת שירותים נוספים לגמלאים, שיאפשרו ויעודדו יציאה מהבית ועדכון ושידור הטיפולים הרפואיים בשוטף. אנחנו בקשר טוב עם קופת החולים והדברים החדשים שיגיעו אליהם ייכנסו גם ליגור. לטווח הרחוק, עוד 4 שנים ימלאו 7 שנים לשינוי ויחל מחדש הדיון על "הליבה". אנחנו נערכים להכנת הדיון הזה בתחום שבאחריותנו.

אנחנו עובדים כצוות בהרמוניה טובה. אשמח לקבל עוד 4 שנים לסיים את מה שהתחלנו.

אילנה ליבנה-מהצרי: בשבילי לחזור לתחום הזה זאת תהיה "חזרה הביתה". ניהול תחום הבריאות והרווחה היה התפקיד הציבורי הראשון שלקחתי על עצמי ביגור. מילאתי אותו בשנים 1997 - 2003. כמו בתיאור של איל, גם בתקופתי זאת היתה קודם כל עבודת צוות. עבדנו בסינכרון מלא, קיבלנו מערכת נהדרת, וגם היום היא עובדת מצויין, זאת הסיבה שאני רוצה לחזור אליה. אחרי הרבה שנים של עבודה בחוץ והתפתחות אישית, אני רוצה לחזור הביתה ולשרת את הקהילה שלי, קהילה רב דורית מלאת עניין ותוכן. אני מביאה את הניסיון שצברתי בשנים בחוץ, הסבלנות והסובלנות, ואת הרצון לתת.

דליה שוחר: בשם הצוות שעובד עם איל, אנחנו חושבים שראוי ורצוי שאיל ימשיך. אין לנו דבר נגד אילנה, אבל יש לנו הרבה השגים בזכות איל. הצוות מגובש, מתנהל באווירה טובה, בהקשבה ובהפריה הדדית, הרבה בזכותו. לא כל אחד יודע לגבש ולנהל צוות. הוא עושה זאת זה בצורה הטובה ביותר. יש

מדי פעם ויכוחים ודיונים. לכל אחד דעה והשקפה, יחד אנחנו מגבשים את ההחלטות והעשייה הטובה לטובת מגוון הגילאים והאוכלוסיות ביגור. אין אדם ואין צוות שחפים מטעויות, אבל בסך הכול נעשית כאן עבודה טובה והציבור זוכה לליווי, לתמיכה ולאוזן קשבת. לכל אחד בצוות תחום אחריות וביחד אנחנו נותנים מענה יפה וטוב, החל ממיצוי הזכויות לתמיכה ולטיפול של עובדים זרים אצל מי שנוקקים, הדרכה וליווי לאוכלוסיה הצעירה על ידי שרה'לה טנא ואיל, וכמובן העבודה של נתן טלמור בתחום החברתי והפנאי אצל הגמלאים. ביום שני, כשיצאנו לטיול עם כסאות גלגלים והליכונים, אמרה לי אחת החברות שמטריד אותה שיש חברים שכלל לא מודעים לעשייה ולשירות שניתן. אנחנו גם מקבלים משובים טובים ומרגשים מבנים שעזבו את יגור ומתרגשים שוב פעם מחדש מהנתינה של יגור והצוות להוריהם. הצוות מסור, לא עובד על פי שעות, והרבה מעבר לתלוש המשכורת. כולם מוזמנים לבקר בתעסוקן ב"בית אלון" בהנהלת ללה שניידר, שהתפתח בשנים האחרונות, ומציע פעילות ותעסוקה לכל מי שרוצה לצאת מהבית ולפגוש אנשים. המקום מקיים גם שגרת "שמחות קטנות" וימי הולדת לטובת האווירה הטובה והשמחה מסביב. הצוות מאחורי איל וזה גם המסר שאנחנו מקבלים מהחברים בשטח.

2. מועמדות שני גונן-פלאח לחברות

אשתו של אורן גונן בת 37, אמא לגילי ורוני, גדלה ב"רמת פנקסי", שירתה "בקרקלי" (גדוד מעורב), למדה בבר אילן תואר ראשון במדעי החברה ותואר שני בלימודי משפט. עובדת בחברת "משאב" בנשר, הנדסת קירור ומיזוג אוויר, כמנהלת מחלקת שירות. מומלצת על ידי ועדת קליטה והמזכירות.

3. השקעות שוטפות

פרוט ההשקעות שאושר בדיון המסגרות של תוכנית המשק.

עסקים (רני טנא):

- בית-אחוה - שיפוצים קטנים - 50 אלף ש"ח.
- משרד מרכז משק - מזגן ומחשבים - 20 אלף ש"ח.
- מערכות מידע - ציוד טכני - 82 אלף ש"ח.
- רפת - החלפת מיכל חלב, סידור היונקיה, החלפת מאווררים - 420 אלף ש"ח.
- נדל"ן - סלילת אספלט, הוספת פרגולה, רכישת קלאב-קר, הכנת אולם בבית אחווה לשכירות, רחבת פחים בבאלגן ו"כרמלה" - 150 אלף ש"ח.
- סה"כ 800 אלף ש"ח.**

לגבי הרפת (בתגובה לשאלה) הרחבתי באסיפה הקודמת. ענף החלב עבר שנתיים קשות בגלל מחיר המטרה. ב-2019 היינו מאוזנים. ב-2020 סיימנו ברווח 300 אלף ש"ח. בינתיים, נחתם הסכם בין האוצר, משרד החקלאות והרפתנים, שהעלה את מחיר המטרה ל-5 שנים הקרובות ב-4.5 אגורות לליטר, ויעלה בעוד 4.5 אגורות במהלך השנה. אמנם מחירי המזון התייקרו, אבל בזכות תהליכי יעול והשקעות שלנו הענף במקום טוב יותר.

ישיבת אסיפה

תוכנת "פריוריטי" הנהלת חשבונות וענפים - 250 אלף ש"ח (מחצית הסכום הנדרש).

צמצום מחסן תאים במכבסה - 180 אלף ש"ח.

צח"י (גנרטור נגריה) 120 אלף ש"ח.

תברואה (פחים ירוקים חדשים) - 15 אלף ש"ח.

זרבה 95 אלף ש"ח.

סה"כ 950 אלף ש"ח.

השקעות קהילה (בועז אוחנה):

מחשבים - 30 אלף ש"ח.

גיל הרך (פרגולה גן אורן, מחשב נייד, מקרן) - 14 אלף ש"ח.

חינוך חברתי קהילתי (סל כדורסל) - 17 אלף ש"ח, מזגן - 3500

ש"ח, צלון 4500 ש"ח.

תרבות - קלאבקר - 23 אלף ש"ח. ציוד הגברה 6,000 ש"ח,

קרמר (ציוד הגברה מיוחד) 4000 ש"ח.

בית הקברות (תיקון גג בית לוויית) - 27 אלף ש"ח.

מסלול יגור - מרכז מבקרים (מקרן) 3500 ש"ח, משטח בטון

לשלט בית קירור - 2300 ש"ח, שילוט 41 אלף ש"ח.

בית קירור (פירוק אזבסט מהגג והתחלת טיפוח האזור) - 70

אלף ש"ח.

מחסן ציוד (בלאי) 5000 ש"ח.

משק חי (פרויקט קהילתי) - 20 אלף ש"ח.

שיפוץ מבנה המשטרה הבריטית - 125 אלף ש"ח.

גן משחקים "בית צביה" - 60 אלף ש"ח.

גינן שטח ציבורי פיתוח משתלה - 45 אלף ש"ח.

תכנית אב ליגור - 200 אלף ש"ח.

שיפוץ מתחם חרתיה - 6000 ש"ח.

איטום בית התחביב - 41 אלף ש"ח.

דפיברילטור - 6000 ש"ח.

תותחי מים (לצורך כיבוי אש) - 11 אלף ש"ח.

מכשירי קשר ניידים - 8500 ש"ח.

השלמת ציוד צח"י - 10 אלף ש"ח.

סה"כ 800 אלף ש"ח.

יגור אישרה השבוע הקמת סככה חדשה שתוציא את הרפת לעתיד חדש. יש תוכנית עסקית ל-5 שנים קדימה. אנחנו מקווים להגיע ל-750 אלף ש"ח רווח השנה ויותר ממיליון ש"ח בשנה אחר כך. הצוות הוא מקצועי וטוב וכולל שלושה תאילנדים. אנחנו מאמינים שהענף יחזור לעצמו, יש גם תוכניות גיבוי.

השקעות בניין ותשתית (שושן מדלינגר):

אבני שפה וחניות - 15 אלף ש"ח.

החלפת שני גגות אזבסט - 72 אלף ש"ח.

חיזוק שני מבנים - 156 אלף ש"ח.

גרמי מדרגות בשכונת הכרמל 56 אלף ש"ח.

סגירת קיר במקום תריסול בניין אחרון 117 אלף ש"ח.

תיקון שביל גישה בשכונת הכביש 3000 ש"ח.

השלמת תאורה בעוקף - 15 אלף ש"ח.

שיפוץ שירותים בבניין ז'י-חי-טי' - 78 אלף ש"ח.

שיפוץ דירות בריאות - 250 אלף ש"ח.

הסדרת מחסן בניין - חלק ראשון 105 אלף ש"ח.

זרבה 83 אלף ש"ח

סה"כ 950 אלף ש"ח.

השקעות צריכה ושירותים (שושן מדלינגר):

בריכה (משאבות ותאורת לילה) - 27 אלף ש"ח.

אולפן (מזגנים) - 5500 ש"ח.

בית אחווה - תעסוקון (מזגן) - 4500 ש"ח.

גיל הרך (מזגנים) - 4500 ש"ח.

בית ראשון (מזגנים) - 4500 ש"ח.

כלבו (מזגנים) 10 אלף ש"ח.

סטודנטים (מזגנים) - 9000 ש"ח.

מערכות מידע (תוכנת אנטי-וירוס) - 10 אלף ש"ח.

החלפת מחשבים - 26 אלף ש"ח.

משק חי (כלוב עופות מים) 12 אלף ש"ח.

נוי (החלפת מיול) 40 אלף ש"ח.

הסדרת מחסן בניין - חלק שני - 137 אלף ש"ח.

שמירת ערב

בהתאם להחלטת המזכירות, החל מ-1 באפריל תופסק שמירת הערב. שמירת הלילה ממשיכה במתכונת הקיימת: 6 לילות בשבוע ע"י שומר הלילה ולילה אחד ע"י תורנות חברים. כל החברים שהשתתפו בשמירות הערב יצורפו לסבב שמירות הלילה.

רב"ש, מש"א

בית יגור משתתף בצערם של

חנה פלגי והמשפחה

על מות האם

תודה רבה

כל הכבוד לצוות המופלא שתמך ועזר באזכרה של קרן היקרה. נתתם לי הרגשת בית והרבה חום. תודה ליעקב זך, שרה'לה טנא, לאה לביא, שושנה רוזיאן, גדי רביב ורחלה סגל.

להתראות בשמחות, **דינה אבני**

איל שריג

- תקופה ארוכה לשביעות רצונם הגבוהה של המתעמלים - ימי שלישי ב-10:30 במועדון צעירים.
2. חוג יציבה והליכה נכונה בהזדמנות ישי בירמן. בעתיד יהיה גם עם מקלות. מתקיים בימי ראשון בשעה 10:30 על מגרש הכדורסל.
3. חוג יוגה על כסאות בהזדמנות נורית פארן - מתקיים בימי רביעי בשעה 11:00 באולם הפרקט.
4. חוג יוגה על כסאות בהזדמנות נופר - מתקיים כל רביעי בשעה 17:00 באולם הפרקט.
4. חוג ריקודי מעגלים בהזדמנות לימור שפירא - מתקיים כבר שנה רביעית - פתוח למצטרפים חדשים. מתקיים בימי רביעי ב-18:00 במועדון.
5. צ'י קונג בהזדמנות אורי לנגליב. חוג "ותיק" וטוב לשיפור ולחיזוק מערכות הנשימה והנפש. מתקיים בימי חמישי בשעה 13:15 בחדר הפרקט (פרטים אצל אלה עוז).
6. קורס אוריינות דיגיטלית בהזדמנות אבי ברוך. קורס בן 5 פגישות לשיפור מיומנויות בהפעלת הנייד. למעוניינים בפרטים או להצטרף, ניתן להודיע לדליה או לנתן או למדריך החוג.

טיולים מתוכננים

- 5.4/7.4 בהזדמנות גילי חסקין לעמקי הצפון ומורדות הגליל התחתון, בעקבות אורד וינגייט ופלוגות הלילה המיוחדות.
- 20.5/23.5 בהזדמנות יואב אבניאון. "פנינים בשרון" - טיול מיוחד לאזור גיאוגרפי יפיפה בשרון.
- 14.6/15.6 בהזדמנות ניר קינן. בעקבות הדרוזים אנשי ההר.

לכולם חג שמח! הרבה בריאות ואיתנות!

הזמן חולף ואנו כבר בסוף הרבעון הראשון של 2021. רוב הציבור המבוגר מחוסן, ולאט לאט נפתחים עוד מקומות פעילות. זו הזדמנות להודות שוב לכולם על המודעות לחיסון ויחד עם זאת לזכור כי הקורונה עוד לא "הפליגה" מכאן. לאחרונה חידשנו את מסורת טיולי המבוגרים, כולל מבוגרים המתקשים בהליכה, שערכו טיול וסיור מודרך בעין-אפק. אנו תקווה כי נוכל להמשיך כך לאורך השנה.

כניסת חברים באופן זמני לבית-אחוזה - בעקבות שאלות חברים, אני מבקש להסביר: יש כיום אילוצי רגולציה שונים ממה שהכרנו. כצוות בריאות ורווחה לקחנו על עצמנו למצוא פיתרון הוליסטי שונה מהנהוג היום, בשיתוף מרפאת יגור, בית אחווה וגורמים נוספים שאנו בודקים אתם. אני מקווה שלא ייקח הרבה זמן ונוכל לפרסם ולהסביר איך הדברים יעבדו בעתיד. כרגע, מבחינת טיפול בחבר החוזר מבית חולים, לא נגרע כלום. הוא מקבל את כל השירות והטיפול הרפואי בביתו.

חבר שיבחר להיכנס לאחר אשפוז לבית-אחוזה, רק להתאוששות ולא להשגחה רפואית, יקבל מבית-אחוזה שירות של אוכל, מצעים וכל הלוגיסטיקה הקשורה בשהייה במקום.

חוגים ופעילויות למבוגרים - בימים אלה של הגבלות שונות, בוא האביב והפסקת פעילות "בדורות", אנחנו מקיימים (בעזרת "דורות זבולון") פעילויות אצלנו בבית, ביגור. רוב הפעילויות מתקיימות - ובהחלט ניתן ומומלץ להצטרף אליהן:

1. חוג התעמלות על כסאות בהזדמנות גלילה אלופי - מתקיים

אביב הגיע: זהו. מסורת חדשה. שלג בערב פסח בסמיטריילר מהחרמון. עינב רוזיאו (ועדת תרבות): "תרבות או לא תרבות? קהילתי או לא קהילתי? אטרקציה משמחת מרגשת לכולם! כולל המבוגרים, להיכנס לרוח שטות, להתפרק, להתרגש, כמו שצריך בימים אלו". באהבה!

את הכסף". לבסוף הוא השתכנע. יצאתי לדרך.

המסע

"שלושה חודשים ושנים-עשר ימים הלכנו ברגל מאתיופיה לישראל. חצינו את הגבול לסודן, משם למצרים, לסיני ולארץ. בשעה הראשונה רצנו עם הציוד על הגב. מי שנפל, ננטש. רצנו כמעט שעה. משם נסענו כשלושים איש צפופים במשאית. הייתי לבד ולא הבנתי את הדיבורים בערבית מסביבי. כשראיתי שצריך לחצות נחל זורם, נבהלתי. התחלתי לבכות. מישהו תפס אותי בכוח וגרר אותי לתוך המים. המשכנו למצרים במשאית, שוב צפופים ועייפים. שילמנו כסף, אבל בעיני מורי הדרך את לא בן אדם. חלק מהאנשים לא החזיקו מעמד ומתו בדרך. אחרים נעזבו או נורו. לא הכרנו אותם. הם היו אנשים בלי שם עברנו. כל הזמן העבירו אותנו ממקום למקום. לא ידענו איפה אנחנו. המים והאוכל נגמרו די מהר. ההשפלה, הרוע וסכנת המוות הלכו איתנו לאורך כל הדרך. במסע כזה אין רחמים ואין סליחה, את פשוט תלויה במזל... למזלי היה שם מישהו ששמר עלי מפני מורי הדרך. בשתיים לאחר חצות התחלנו ללכת יחפים במדבר סיני, כדי לא להרעיש. לאחר יום או יומיים הגענו לגדר התיל הדוקרנית - הגבול בין מצרים לישראל. מורה הדרך עצר ואמר לנו 'מעכשיו אתם לבד. אם תתפסו - יהרגו אתכם'. בידיים חפרנו באדמה כדי לעבור מתחת לגדר, וכל אותה עת ירו עלינו. לאחר חפירה מאומצת הצלחתי לעבור לצד של ישראל. כאן אספו אותנו וכלאו אותנו במתקן 'חולות'. ידי היו שרוטות ומכוסות בדם, בגדי קרועים. שבועיים נשארתי במתקן 'חולות'. כשהגעתי ל'חולות' צלצלתי לאבא באריתריאה. אבא לא יכול היה לדבר, הבכי חנק אותו. שנינו בכינו. הוא לא האמין שאני בחיים. אחרי שבועיים נסעתי לתל-אביב, לאחי. התחלתי לחפש עבודה ודירה. זה לא היה פשוט - ארץ זרה, שפה זרה, הכול שונה ולא ידידותי."

"וגר לא תונה ולא תלחצו כי גרים הייתם בארץ מצרים"

רוח המסורת היהודית מדברת על הגר כנכרי, איש עני, ללא משפחה, ללא נחלה, שבא מתרבות אחרת ומבקש את חסות החזק. אבל תורה לחוד ומציאות לחוד. "הגעתי לארץ", היא אומרת, "ציפיתי

שיחה עם וואזיט, מבקשת מקלט מאריתריאה רוחלה סגל

"אני תמיד רוצה לעבוד. אוהבת לעבוד בגן חצב עם הילדים. לילדים שלי טוב כאן", אומרת וואזיט בעברית ומוסיפה: "מגיל עשר, אני נודדת מארץ לארץ בגלל המלחמות באריתריאה. אני חולמת על מקום קבוע לי ולילדיי. נמאס לי כבר לעבור מדירה אחת לשנייה."

וואזיט (27) הגיעה ליגור בשנת 2018 עם שני בניה נאום ומדה, וכאן נולדה בתה סאלי. איתה הגיעה משפחה חד-הורית נוספת, שקיבלה מעמד של פליטה, ולפני מספר חודשים עזבה את ישראל לארה"ב. בשביל וואזיט ומשפחתה, בואה ליגור אינו סוף מסע. בינתיים היא אצלנו, וקיבוץ יגור ואנשים טובים באמצע הדרך נותנים לה תמיכה וקצת אוויר לנשימה במערבולת חייה.

היא נולדה באריתריאה בכפר הקטן - סנאפה. "מגיל ארבע כבר ראיתי כמעט הכול", היא אומרת. "באיזור התחוללו קרבות והאזרחים היו טרף למעשי ביזה. החיים כל הזמן היו בסכנה. נדדנו ממקום אחד לשני. את הבית בכפר הרסו לנו. לפעמים גרנו באוהלים, לפעמים נרדמנו תחת עצים. אבא היה כל אותו זמן בצבא ולא ראינו אותו. בגיל עשר עזבתי את אחי ואחיותי והלכתי לאתיופיה. שבועיים ימים צעדתי, עד שהגעתי למקום עם אנשים וילדים כמוני, שברחו מאזורי הקרבות בלי הורים. באתיופיה מצאתי את אחי. כשנתיים ישבתי במחנה של ילדים, שם סיפרו לי, כי אבי נאסר היות שברחתי מהבית. הידיעה הזו זעזעה אותי. רעדתי כולי והתעלפתי. שלושה ימים שכבתי במיטה מדוכאת, הרגשתי נורא שבגללי הוא נאסר. לכפר באריתריאה לא יכולתי לחזור."

בת 12 עזבתי את המחנה ויצאתי לעבוד כמלצרית בבית קפה. המשכורת הייתה נמוכה, התנאים קשים. ראיתי שם דברים נוראים. אנשים נרצחו, נשים נאנסו... אחרי שנתיים הצלחנו, אחי ואני, לקנות בית עם חלקת שדה, אבל נאלצנו למכור אותו, כי אחי החליט לעזוב את אתיופיה. מרגע שעזב נשארתי לבד. רציתי לדבר עם אבא שלי. הוא תמיד מבין אותי כל כך טוב, אבל לא היה קשר."

כשהגעתי לגיל שש-עשרה החלטתי לברוח מאתיופיה. הודעתי לאחי, והוא ממש נבהל: "הדרך מאוד מסוכנת, מדבר אחד גדול, ללא מים ועצים, ומורי הדרך רוצים רק

לנדוד, אבל כאן לא אוכל לקבל תעודת זהות. אני חולמת להגיע לקנדה ולקבל אזרחות. בשביל ילדי אני רוצה זאת. אני בת 27 והספקתי לראות הרבה בחיי. טוב לי כאן. אני אוהבת את הילדים בגן חצב שבו אני עובדת, לילדי יש פה חברים. הם לומדים ומשחקים. אבל הדירה קטנטונת, אנו חמש נפשות שמצטופפות בה. אנחנו זקוקים למרחב נשימה גדול יותר. נאום, בני בן השמונה, חולם על פינה משלו. בינתיים הוא ישן עם אחיו בסלון. גם אני רוצה מקום לעצמי. אני רוצה לעשות רישיון נהיגה, כדי שאוכל להסיע את ילדי לקופת חולים ולכל מקום שצריך. יש לי עזרה כשאני צריכה, אבל גם רכב זה סוג של עצמאות, לצאת לטיולים עם אוטו שלנו. לפגוש אנשים מאריתריאה. זה חלום. אני מתגעגעת לדבר אריתריאית, לטייל ברחובות עיר, להסתכל בחנויות".

יש לך חלומות?

"יש לי חלום! לכתוב ספר על נדודי, על חיי! אני גם חולמת לראות את אבא שלי! אני כל כך מתגעגעת אליו!"

מעשה חסד שתורם לנו כחברה

"ההיסטוריה לא תסלח לנו אם נעמוד מנגד, כאשר יש חשש לחייו של אדם נרדף", אמר ניר מאיר, בימים שחבר הגירוש התנופפה מעל ראשם של מבקשי מקלט מאריתריאה. והוסיף: "קל וחומר אם ניתן ידנו, בהסכמה או בשתיקה, למשלוח אנשים, נשים וטף אל מוות". למחאה נגד צעדי הגירוש שיזמה הממשלה, הרימו קול זעקה הארגונים הוולונטריים במדינה. אליהם הצטרפו אנשים שעברו את השואה. הצעד הזה הזכיר להם נשכחות ממלחמה אחרת.

חברים פנו לבועז במזכירות והציעו שיגור תקבל משפחות של מבקשי מקלט, כפי שעושים קיבוצים אחרים. אחרי דיונים במזכירות ובאסיפה ההצעה אושרה. באחד בספטמבר 2018 הגיעו שתי משפחות ליגור. את שתי המשפחות ליוו בהתנדבות מיכל ישורון ויונינה דור. זאיד, שהייתה בליווי מיכל, הוגדרה

שיתנו לי מקום, אבל שוב הגענו למקום בו סבלנו ניצול, שקרים, רדיפה, גנבות ואפילו איומים ברצח". וואיט נדה ממולדתה, ממש כמו שעשו אבותינו בעבר הרחוק ובעבר הקרוב. עוזבים מולדת בגלל רעב, מלחמות ותנאי מחייה קשים. ישראל אינה מגרשת אותה, אך גם לא מעניקה לה מעמד רשמי, למרות שהיא פליטת חרב. וואיט ושכמותה אינם רצויים בארץ. את העזרה, והתמיכה הגישו להם בעיקר מתנדבים. את השכר הראשון שקיבלה בארץ מעבודה בלתי חוקית שלחה לאביה. אבא לא האמין... "החלום שלי הוא להיפגש עם אבא, עוד פעם אחת", היא אומרת ועיניה מתכסות בעננה של רכות וגעגועים. בחיי היומיום לא היו לה הרבה רגעים של רוך. החיים והמאבק להישרדות נמשכו. קשר זוגי עם אדם שפגשה בתחילת החיים בישראל, לא צלח. תחילה דיבר על אהבה, אך אחר-כך התגלה כמהמר, שיקר לה וגנב את כספה. ובינתיים, נולד בנה הראשון, נאום. אחרי הלידה חזרה מיד לעבודה. ההוצאות גדלו והמכות וההתעמרות בה ובבנה התינוק נמשכו. למרות עזרת אחיה, ההימורים וההתעללות נמשכו. וואיט נכנסה שוב להיריון. היא חלתה, אושפזה למשך חודש ימים בלניאדו, איש לא בא לבקר אותה, רצתה למות, וניסתה לממש זאת... בהגיעה בקושי הביתה, חזרה לעבוד ולאסוף כסף לקניית חיתולים וסימילאק לתינוק שיוולד, אבל בעלה לקח את הכסף למשחקי ההימורים שלו. כששאלתי למה? הוא התחיל להכות ולחנוק אותי... למזלי, בני הגדול התחיל לצרוח. כך הציל אותי, כי השכנים שמעו, נכנסו ועזרו לי. אחרי שילדתי את בני השני חזרתי לבית ריק. בעל הבית זרק את כל בגדי החוצה. בעלי שניסה להרוג אותי נכנס לכלא לשלושה חודשים, ואני הלכתי למקלט לנשים מוכות בירושלים. אחרי שיצאתי משם חזרתי לנתניה. שם רצו לקחת ממני את בניי. לא הסכמתי. הילדים הם החיים שלי. עברנו לאשקלון. מצאתי עבודה, שכרתי דירה, קניתי טלוויזיה ואז קיצצו לי במשכורת... חזרתי למקלט של נשים מוכות בחיפה, ולאחר שהגיע זמני לעזוב לא ידעתי מה לעשות".

יגור

"הציעו לי לנסות קיבוץ. לא ידעתי מה זה קיבוץ. הציעו לי את יגור. באתי והבנתי שזה יכול להיות מקום טוב לילדי ולי. ביגור פתחתי דף חדש. לא הכול דבש, אבל אפשר לומר כי מצבי היום טוב יותר. בהתחלה היה לי מאוד קשה, בעיקר הבדידות והמרחק מחברים. בכיתי, רציתי לחפש מקום אחר, כמעט עזבתי. יום אחד הרגשתי כאבים, נסעתי לאיכילוב, בלי להודיע לאף אחד, כי לא היה לי כרטיס רפואי. אישפזו אותי בגלל דלקת בכליות, ושם הסתבר לי שאני בהריון. ביגור היה בלגן. חיפשו לאן נעלמתי, חזרתי ליגור. לאט לאט למדתי לראות את הטוב שיש לי כאן. כאן נולדה בתי. כשחזרתי מבית החולים, הרגשתי כאילו אני חוזרת הביתה. דאגו לתינוקת, דאגו לי. אבא של בתי בא לבקר אותנו. ביגור יש לילדים מסגרת, יש להם חברים הם הולכים לאימוני כדורגל. אם אני רוצה לצאת, יש לי אפשרות לבקש מישהו שיהיה עם ילדי עד שאחזור. אני מרגישה שאנשים דואגים לי, אבל העתיד בארץ חסום בשבילי".

איפה את רואה את עצמך בעוד עשר שנים?

"זה מסובך", היא עונה, "הייתי רוצה להישאר בארץ. אני רוצה לקבל תעודת זהות. בלעדיה כל הזמן אני צפויה להמשיך

ירון שמיר, שביקש להשתלב בעזרה למשפחה, הצליח ליצור איתם קשר מיוחד: "אני אוהב את שני הבנים, פשוט כיף איתם. אני ומיכל מזמינים את בני המשפחה להתארח בביתנו, לפעמים מארחים אותם בארוחות חג או שבת. אני משחק איתם, לוקח את הבנים לטיול באופניים, לטיולים על הכרמל ועוד". אריה שני דואג למשפחה, משוחח איתם, עוזר להם לעקוף מכשולים, ועזר למולה, אבא של סאלי, לקבל עבודה ב"לגין" ולקבל מעמד של תושב ביגור. היום מולה חולם לאסוף כסף ולקחת את המשפחה לקנדה. וואזיט חיה את ההווה כרגע. יגור מאוד עוזרת לה, וזה לא מובן מאליו, אבל יגור אינה התחנה הסופית במסע החיים של המשפחה. יום אחד הם ימשיכו בעצמם את מסעם ויגשימו את חלומותיהם.

מה יוצא לנו, הקהילה היגורית, מההשקעה בעזרה למשפחה כזאת?

על כך אומר ירון שמיר: "אני חושב שעצם מתן מקלט ובית ביגור למשפחה זו הוא תרומה חשובה גם לנו כחברה. זהו מעשה חסד - לתת בלי לרצות לקחת. יחס אנושי מגשר על פערים של שוני בתרבות ומנהגים ויוצר גשר של תקווה".

כפליטה, וכאמור, לפני חודשים מספר עברה לארה"ב. וואזיט נשארה ביגור עם בניה, נאום ומדה, בתה סאלי, ומולה - אבא של סאלי. וואזיט עובדת בגן חצב עם עופרי שרון וארבל בן יעקב. החיים הקשים חישלו אותה. היא יודעת מה היא רוצה ונאבקת למען עצמה ומשפחתה, רוצה להתקדם. "בשביל הילדים אני אתן את הנשמה שלי", היא אומרת. חיי הקיבוץ לא תמיד מובנים לה, אך תמיד היא זוכרת שכאן היא פוגשת אנשים טובים. זו השנה השלישית שהמשפחה ביגור. כאשר מתחילים לאסוף את הפרטים, מתקבלת תמונה מעודדת. יש הרבה רצון טוב ללכת לקראתם. הם מוקפים באנשים שרוצים לעזור. יונינה מספרת על עשרות רבות של חברים אשר במשך השנתיים וחצי האחרונות התנדבו, וגם נענו לבקשותינו לעזור למשפחה - בהסעות (בעיקר לקופ"ח), באירוח הילדים, בהוראת עברית, במתן ציוד לבית, בהשגת מלגות, בהשגת ציוד לבית, בתיקונים שונים בדירה, בקלנועית ועוד. גם המזכירות סייעה לא מעט, וכן מחלקת הרווחה במועצה האזורית. זה המקום להודות לכל האנשים הטובים, אשר נתנו כתף ברוח חברית ובמאור פנים. אף כי לעתים עומס הסידורים קצת מתיש, הסיפוק מעשיית הטוב הוא עצום.

חוזרים לחיים

לא סיימת בחירות, אלא מציאות חיים, חדר האוכל נפתח אחרי תקופת הסגר הארוכה. חברים שמחים לפרגן.

תלמה זלינגר: אושר גדול, זכות, התגעגענו, זאת המהות!

דורון בוצר: הרגשה טובה, מעולה, אני מאוד שמח לחזור לחדר האוכל, לעבודה שלי. מי יתן וזה יהיה הסגר האחרון ושנוריד גם את המסיכות ונחזור לחיים. התגעעתי למכונה ולאנשים. תפרסם!

למה הכי התגעגענו?

עידו אכטל: לעוף (צוחק). **עדי גרודמן:** ממש מרגש, התגעגענו לשבת ביחד עם חברים, לדבר. קהילתיות. **יפה גרטמן:** התגעגענו לשבת ולדבר. **נעמי קריב:** ולרכל... קצת... ולבדיחות של צביקה (שנקר). **שוקי אחישר:** לאוכל ולאנשים, למפגש החברתי. **אסיף לוגר:** זה הרגע לו חיכינו, שאפשר לשבת ולא צריך לחפש מקום בחוץ.

יציאת מצרים שלהם

ארבעה סיפורי עלייה של תלמידי האולפן

מאכל פסח עדיף? "הכורד" (מצה ומרור), כי זה ממש לפני תחילת הארוחה.

מקום אהוב ביגור? ההר.

מילה יגורית? חממה של חסות.

משהו שאני אוהב באולפן? החופש

המילה האהובה בעברית? יופי.

שורה משיר פסח? "אחד מי יודע?"

תלמיד חכם בדרך ל"גולני": ליאור נצר

בן 19 מיוהנסבורג, דרום אפריקה. עובד בחממת החסות, "אזרח עולה" עם משפחה גדולה בארץ. האבא, שרגא, במקור מעכו, עוסק במסחר. האם, אורה, נולדה ביוהנסבורג, בעלת עסק למכירת ציוד קרקועים ועגילי גוף. שרגא מצא עבודה בדרום אפריקה אחרי הצבא ופגש את אורה בבר ביוהנסבורג. לליאור שתי אחיות גדולות: אודל נשואה בארץ עם שלושה ילדים והרביעי בדרך, קרן תלמידת אוניברסיטה ביוהנסבורג, ואחת צעירה - נראל בת 16. לליאור סבא, צביקה, בנשר. ליאור גדל בבית דתי ולמד בבית ספר של חב"ד: לימודי קודש בבוקר, ולימודים כלליים אחר הצהריים. עדיין לומד פעם בשבוע עם הרב בדרום אפריקה. "אני ממש לא נראה דתי, והייתי מורד ובעייתי, אבל גם קיבלתי את הציונים הגבוהים ביותר בישיבה". לא ממש מקפיד על כשרות ושבת, אבל ממשיך ללמוד כל הזמן ומניח תפילין מדי פעם. מאמין בכוח עליון ששולט, לאו דווקא זה מהתנ"ך או מאיזה דת. "בבית הקפדנו להתפלל כמה פעמים ביום. בחוץ הייתי יותר חופשי. ההורים ידעו שכשאני שבחוץ - אני בחוץ". ליאור ביקר בארץ פעמים רבות. תמיד ידע שבסוף יגיע לארץ, למשפחה ולשירות בצה"ל. "זאת מסורת משפחתית אצלנו לשרת בצבא וחשוב לי לעשות את זה". היה רוצה להגיע ליחידה מובחרת, אבל המשפחה סגורה על "גולני" ואין מצב לחלל את המסורת הזאת. התלבט בין האולפן ביגור לאולפן בנען, ובחר ביגור בגלל הקרבה לסבא צביקה. אוהב לקרוא ולעשות אומנויות מלחמה. מתכנן ללמוד הנדסה. מתכנן להצביע בבחירות.

תוכניות לפסח בארץ - עדיפות לפסח ביגור. אם לא ביגור אז אצל סבא או הדודים.

למה אתגעגע בפסח הזה? למשפחה בדרום אפריקה.

האהבה שניצחה את הקורונה: שרה חומש

בת 19 ממלבורן, אוסטרליה, בת יחידה, בסטטוס של "אזרח עולה", מנגנת בגיטרה ויוקללי, חובבת תיאטרון, מתעניינת בפסיכולוגיה, עובדת בפרוטון "גפן", מתכנתת להצביע בבחירות הקרובות, אולפן שני ביגור. האבא, רן, מפעיל עגורן, האמא, אנני, (חנה) אחות מרפאה. הגיעה לפני שנה ליגור לאולפן כתיירת, והחליטה תוך כדי - לעלות ולהישאר. אחרי האולפן חזרה לאוסטרליה רק כדי להיפרד... ונתקעה שם שנה בגלל הקורונה.

"גדלתי בבית מעורב, אוסטלי, יהודי, ישראלי, אשכנזי וספרדי (כי ההורים של רן מהולנד ומסוריה. אבא ואמא נפגשו בתחנת דלק. רן מרחובות נסע אחרי הצבא לטיול באוסטרליה ומצא עבודה בתחנת דלק. אנני עצרה לתקן פנצ'ר, והשאר הסטוריה. אחרי כמה שנים באו לביקור קרובים בארץ אצל סבא עזריה ב"כרמי יוסף". בזכות הקשרים של סבא הצליחו לחזור לאוסטרליה עם מכתב המלצה לגיור (אורתודוקסי) מזורז, התחתנו אחרי הגיור בחתונה יהודית ונשארו. שרה נולדה יהודיה.

שרה באה לאולפן כדי להגשים חלום ישן לטייל וללמוד לפני האוניברסיטה והגיעה ליגור בגלל הדודה, ציפי בנארי, האחות של סבא עזריה. כאן היא התאהבה בלוקאס, תלמיד אולפן מארגנטינה. הקורונה הפרידה ביניהם שנה. במשך התקופה הארוכה הזאת אהבו ב"זום" ו"בווטסאפ". "חייתי בזמן ישראל. בגלל הסגר באוסטרליה (7 חדשים) לא יכולתי לעבוד. היה הרבה זמן פנוי להתגעגע ולהתכתב". בינתיים כאמור היא עושה אולפן שני. לוקאס עובד ב"נישור". ההורים לא מאושרים מההחלטה של שרה לעלות, אבל גאים, וגם שמחים בשביל כל המשפחה בארץ. שרה היתה מאוד רוצה להישאר ביגור ולעבוד בחינוך. מחכה לגיוס שלה, מתכננת להגיע לקורס

חובשים, כדי ללמוד אחיות. לוקאס יותר בעניין של לחסוך ולטייל.

תוכניות לפסח בארץ - לחגוג עם המשפחה בזיכרון יעקב.

למה אתגעגע בפסח הזה? לאוכל של אמא.

מאכל פסח? מרק עם קנידעלך.

מקום אהוב ביגור? הבריכה.

מילה יגורית? חדר אוכל.

משהו שאני אוהבת באולפן? כולם דואגים אחד לשני.

המילה האהובה בעברית? בטח.

שורה משיר פסח? "מה נשתנה".

בן 21, מגואטמלה, משחק כדורגל, אוהב לקרוא. שלוש אחיות בוגרות: גניפר, פיזותרפיסטית, בת 36 נשואה עם ילד, גרה בנהריה, מישל מהנדסת, בת 30, נשואה וחיה בירושלים, אריאלה בת 26, פסיכולוגית בגואטמלה, מתכנתת עלייה. לאבא קוראים חוזה דוד, בעל חברה ליצור גלידה, לאמא קוראים לליאנה. האחיות הגדולה גניפר היתה הראשונה לעלות עם בעלה הישראלי. האחרים באו בעקבותיה. הבית היה לא היה דתי, אבל בהחלט יהודי, אוהב ישראל, אבל לא ציוני במיוחד. "הלכנו לבית כנסת מדי פעם וחגגנו חגים. לא שמרנו כשרות ולא חגגנו את יום העצמאות". ההורים עדיין בשוק מזה שכל הילדים עזבו.

אברהם התחיל ללמוד הנדסה וניהול, אבל הפסיק באמצע בגללה הקורונה. נמאס לו ללמוד דרך הזום ורצה כבר להגשים חלום ולהתגייס לצה"ל. חלם תמיד על שירות ביחידה מובחרת, אבל בגלל בעיות ברכיים לא בטוח שיצליח להגשים את החלום. בגואטמלה תכנן להיות מהנדס, אבל בישראל חושש שהעברית שלו לא מספיק טובה.

לא מתכוון להצביע בבחירות, לא יודע מספיק.

תוכניות לפסח בארץ? עם גניפר בירושלים.

למה אתגעגע בפסח הזה? להורים ולסבא וסבתא.

מאכל פסח עדיף? מרק עם קנידעלך.

מקום אהוב ביגור? מגרש הכדורגל בשכונת המשתלה.

מילה יגורית? חדר אוכל.

משהו שאני אוהב באולפן? התלמידים, הרבה דוברי ספרדית, מרגיש כמו בבית.

המילה האהובה בעברית? אין בעיה.

ההורים עדיין בשוק: אברהם יעקב

מ"בני עקיבא" בלונדון - ליגור: מנחם לוי

בן 20, מלונדון, עולה חדש. מנגן גיטרה, פסנתר וסקסופון וקורא פילוסופיה ויהדות, חובב קמפינג וטיולים. עובד בחממת החסות. אח צעיר לאלישע (26) נשוי בירושלים עובד בסייבר, בתיה בת (25) נשואה, חיה בגבעת שמואל מנהלת ב"טבע", שינה בת (22) לומדת מוזיקה בלונדון, ואח גדול לגיגי, כרגע ב"שנת ישראל" של בני עקיבא, בסיומה תתגייס לצבא. לאבא קוראים דניאל, עיתונאי, פרשן בנושאים פוליטיים וטכנולוגיים לעיתונים באנגליה. האם, שולמית, מורה ביסודי. אין משפחה נוספת בארץ.

גדלתי בבית של בני עקיבא, "אורתודוקסי-מודרני", מצד אחד מתפללים ושומרים כשרות, מצד שני הלכתי לבית ספר רגיל, אהבים קולנוע ותיאטרון ומוסיקה ומאוד ציונים. ההורים מתגעגעים לילדים בארץ אבל גאים מאוד.

תמיד חלמתי לעלות ולחיות כאן, ולבטא את הערכים היהודיים שלי בחופש ובביטחון. הגעתי לישראל שלוש פעמים בעבר, עם "בני עקיבא" ובביקורים של המשפחה. חיפשתי אולפן לעברית וחיים בקהילה עם עבודה ופגישה עם אנשים. ליגור יתרון עבור מי שאוהב טבע וטיולים בגלל ההר ובגלל הנגישות לתחבורה ציבורית. יגור גם קרובה למרכזי לימודים והייטק.

הרושם הראשוני מיגור - הפשטות של החיים כאן. נראה שאנשים פחות חומרניים ותחרותיים לעומת לונדון.

התוכנית אחרי האולפן להתגייס לצבא, "מסלול צמרת" לעתודאים. אחרי הצבא - בית ספר לרפואה. לא מתכוון להצביע בבחירות: "לא מרגיש שאני יודע מספיק".

תוכניות לפסח בארץ - כנראה ביגור.

למה אתגעגע בפסח הזה? שני סדרי פסח עם המשפחה הגדולה באנגליה.

מאכל פסח אהוב? חרוסת.
מקום אהוב ביגור? חדר מוסיקה בבית הספר, בגלל הפסנתר.

מילה יגורית? "השתדלות", למדתי מאריאלה לויין.
משהו שאני אוהב באולפן? האווירה בכיתות בזכות העבודה הטובה של המורות.
המילה האהובה בעברית? לטפטף.
שורה משיר פסח: "כי לא נאה".

ביום אביבי ונעים יצאנו 28 חברי יגור, המתקשים בהליכה, עם המטפלים, בליווי צוות מגיל הזהב, לטיול בשמורת עין אפק.

הטיול הוכן ונעשה במתכונת מונגשת לחלוטין, כולל אוטובוס מיוחד עם אפשרות להסעת כסאות גלגלים.

הסיור לווה בהסברים של מדריכה מהשמורה, שהביאה בחן רב את סיפור המקום וההיסטוריה שלו.

בתום הסיור, נפרסו שולחנות ועליהם הוכנה ארוחת צהריים כיד המלך היגורית.

שמורת עין אפק המיוחדת והמרגיעה נתנה לכולנו הרגשה של חוויה מיוחדת.

זו היתה גם הזדמנות לחברים שיצאו להיפגש אחד עם השני ולשבת בניחותא ולשוחח, דבר שלא עשו מזמן, עקב המגבלות.

לסיכום, רוצים לומר כל הכבוד לחברים שיצאו ונהנו מיום חוויתי ביותר, הרבה בריאות, ויציאות נוספות לטיולים מהסוג הזה.

מאיתנו צוות גיל הזהב
איל, דליה, שרהלה, מיכל

"רגע שקשה לשכוח"

לסיכום האירועים ליום ההולדת ה-80 של יונה ספר

ענת עוגן

"רגע שקשה לשכוח" הוא שם ספרה הראשון של יונה ספר.

הכול התחיל לפני שנתיים, כשיונה הזמינה אותי עם רעיון שיש לה, על ספר חדש שיצא לאור - "כאן היה הבית". ומכאן התחילה האהבה בינינו וההיכרות מחדש ממרום גילי. שכן היכרותיה לראשונה ב"מסע הבובות לארץ ישראל" ב-1983, ואני עוד צעירה וחדשה ביגור.

יצאנו במופע על הספר שסיפר על ילדות בקיבוץ טרום מדינה, ואלכס ואני שרנו בינות לסיפורים.

היו לנו כ-10 הופעות בקיבוצים ובמושבים, ובקנה - עוד הזמנות ל-8 הופעות שהקורונה קטעה כך פתאום.

בביקור שיגרתי אצל יונה ראיתי על הקירות תמונות ממוסגרות של עטיפות ספריה וכאן קפץ לי הרעיון.

חיפשתי בגוגל מתי יום ההולדת ה-80, וכך קבענו.

התקיימו האירועים הבאים

תערוכה - ללה שניידר אוצרת.

הקרנת הפקות שיונה יצרה - ההצגות שיונה כתבה וביימה וזכורות לדורות ביגור. וכך פניתי לאמיתי אגמון, אם יוכל לאסוף מהארכיון את צילומי ההצגות הסבירים ביותר באיכותם ונעניתי, כתמיד. יעלי שמשי העלתה שלושה שידורים בערוץ 900. רבים צפו והתרגשו.

קריאה בספרי הילדים שיונה כתבה - מכיוון שבסיפורים מדובר, איך אפשר בלי הורים וסבים שסיפרו לקטנים? פניתי לעפרי שרון ומייד נדלקה לרעיון. נאספו שמונה משפחות שניאותו בשמחה לספר, ולא אחסוך בשמותיהם כי זה היה חמוד, מתוק ומרגש לראות את מדשאת העיגול עם מעגלי ילדים על מחצלות סביב המספרת:

עפרי שרון, רותם צירלין, אורי לוי, יובל זך, שושנה רוזיאו, ליטל ברקן, רוחלה מלכין ורוני יובל.

לאותה חגיגה הגיעו חבילות מהוצאת הקיבוץ המאוחד עם מגוון מספריה של יונה, במחיר מיוחד שניתן ליום חגה - נמכרו ספרים רבים בעזרתה של הספרנית שלנו ליאת לניס.

ומה ביחס למופע? הכי קל לי לנדב את עצמי.

- "...יונה, נעלה שוב את המופע שנקטע לפני שנה?"

- "יש לי רעיון למשהו אחר".

נפגשנו. קראנו לאריאלה וולק שתקפוץ לכוס תה, וכך התבשל לו המפגש של **קבלת השבת** - "מפגש סופרת" עם יונה.

אלכס רייצס ששר איתי, תמיד מסכים, וכך בחרנו 6 שירים שיונה אוהבת ושהתאימו לסיפוריה בספרייה. מי שהיה, שיאמר את דברו.

המצלמה של יצחק בוצר חייכה אלינו בנכונותו החביבה.

התרבותניקית שלנו, עינב רוזיאו, נכונה לכל בקשה בנועם הליכותיה ואני...

יצאתי מסופקת ובתחושת חזרה לתרבות הבית הזה, ש-23 שנה רחקתי ממנו בעבודתי עם המועצה ביד למגינים.

תודה על רגע קסום שלא נשכח.

בעקבות ראיון שערכה אריאלה וולק עם יונה טפר בקבלת השבת

ולגדולים יותר?

בכתיבה לילדים קוראים ולבני נוער לא נרתעתי אף פעם מעיסוק בנושאים כואבים וקשים. כך **"בנקבוק הנושם של אמא"**, המספר על ילדה שאמה נפטרה מסרטן, **"חצבים על נייר"**, המספר על יאיר הקשור מאוד לסבו ומה הוא מרגיש כשסבו האהוב חוזר מבית חולים על כיסא גלגלים, בלי יכולת לדבר, או בספר **"ועלי לא אכפת לך"**, שם אני מספרת על נוח שאמא שלו לא אוהבת אותו. ספר שהיה פורץ דרך בהתייחסות לנושא כאוב כזה. בחלק מספריי לבני נוער כתבתי על תקופות היסטוריות קרובות או רחוקות, כמו בספר **"לעזוב בית"**, המספר על פינוי ילדי הגליל לחיפה במלחמת השחרור, או **"אבנים קטנות של אהבה"**, המתרחש במאה השלישית לספירה במגידו של ימינו. ספר שנולד מהמצא המרעיש של רצפת הפסיפס אותה גילה יותם, כשחפר בכלא מגידו, או **"איש ושמו אריה"**, המספר את סיפור חייו של אריה עמית (טפר) אחיו הבכור של יגאל, פלמחני"ק ומגלה דרך בורמה.

איך את בוחרת שם לסיפור?

שם הספר נובע ממהות הסיפור, ואביא דוגמה: הספר **"כתוב בחול ובמים"** התחיל מבחינתי מידיעה קטנה שקראתי בעיתון על נערה בת 16 לערך שהתקוממה על כך שהולכים להקים כפר נופש בחוף הים של פלמחים. המחשבה שאדם בעל הון, קשרים וכוח, יכול לנכס לעצמו את החוף של כולם כל כך קוממה אותה, שהיא החליטה, כמחאה, להתיישב בחוף ולא לתת לפועלים להשתלט עליו. כשקראתי את הידיעה אודותיה, התפעלתי מאוד מהתעוזה והאומץ שלה ונסחפתי לרעיון. ומפני שלי אין אומץ כמו שלה יצאתי למסע משלי וכתבתי על נער ונערה היוצאים להגן על חוף הים שלהם. בסיפור כל אחד מהשניים, הגרים באותו מושב, הוא חלק ממשפחה הדוגלת בתפיסה שונה. תום הוא בן להורים המאמינים שהחוף צריך להיות של כולם, ואילו אביה של נעמי הוא ממובילי פרויקט הנדל"ן. שמו של הסיפור, המכיל בתוכו אהבה בלתי אפשרית, מעיד על כוונתי - "כתוב בחול ובמים" מתכוון לכך שהמים, האדמה, האוויר, הנוף ושאר נכסי הטבע, שייכים לכל אדם באשר הוא אדם.

בחרנו להביא בפניכם מספר שאלות ותשובות מתוכו.

איך הגעת לכתיבה?

בתור מתבגרת כתבתי סיפורים ושירים. זאת הייתה הדרך שלי לנסות להבין מה עובר עלי. אבל בית הילדים לא היה מקום בו אפשר היה להסתיר משהו אישי וסודי כל כך. החבאתי את המחברת בחדר בצריף בו חיו הורי, מתוך תקווה שאמא לא תמצא את הכתוב. אמא, כמובן, מצאה ונתנה את הדפים למורה שלימדה ספרות בבית הספר המקומי. אחר כך בלי להתבייש מכך שמעלה באמון שלי, דיווחה לי שהמורה פסקה: "יונה צריכה לכתוב". לנוכח ההתערבות שלה הפסקתי, כמובן, לכתוב. רק אחרי שנים כשכבר חייתי ביגור ובנותי גדלו, חוויתי דרכן מחדש את הריגושים והבעיות של תקופת הילדות והתחלתי לכתוב להן שירים. זה היה משהו משפחתי, כי כבר מזמן גזזתי את המחשבה שאהיה סופרת או משוררת. את השירים שכתבתי להן קיבצתי במחברת שקראתי לה "מחברת השירים של מיכל".

באותה תקופה יגאל עבד בהוצאת הקיבוץ המאוחד כעורך ספרי היסטוריה וארכיאולוגיה של ארץ ישראל. בהזדמנות הוא העביר את השירים לעורך ספרי הילדים בהוצאה, אביטל דפנה, ולאחר זמן רב וכמה וכמה גלגולים התבשרתי שהוחלט בהוצאה להוציא את השירים לאור. השירים ראו אור בספר קטן בשם **"רגע שקשה לשכוח"**, וזאת הייתה ההתחלה.

יש לך ספרים רבים לילדים וגם ספרים למתבגרים ולבני נוער. מה ההבדל בין כתיבה לגילאים השונים?

מלבד היקף הסיפור, בחירת המילים השונה, סגנון הכתיבה והנושאים בהם אני עוסקת. בכתיבה לילדים יש תמיד יותר קלילות ושמחה, גם אם הבעיה בסיפור היא כבדת משקל לילד השומע, כמו געגועים למישהו רחוק, ריב בין אחים, חפץ אהוב שאבד ועוד. בכתיבה לקטנים אני נותנת מקום רב לדמיון, שהוא חלק משמעותי אצל הילדים בהבנת העולם ובפיתוח החשיבה. לקטנים אני גם כותבת בחריזה, שהיא דרך נהדרת להטמיע את הסיפור, ומוסיפה האנשה והומור שמדברים אליהם.

או דוגמה נוספת: **"מתאים לך ככה שאת צוחקת"**, מספר על נערה שאחותה ליה, החיילת היפה, נרצחה על ידי המחזר הקנאי שלה. רוני, תלמידה בחטיבת הביניים, מתקשה להאמין שהיא העריצה ואהבה את ירדן שרצח את אחותה. היא מסתגרת באבלה. לא מוכנה לצאת עם חברות לסרטים ולבילויים ומתעלמת מנערים הרוצים בחברתה. הסיפור המתאר את ההתמודדות עם הרצח של כל אחד מבני המשפחה, שבה אף אחד מהם לא ידע לזהות את מה שעומד לקרות, קיבל את שמו מהמשפט הסופי של הספר. כשרוני העצובה מחייכת אל עידן האוהב אותה ולוחש לה: **"מתאים לך ככה שאת צוחקת"**. ולשאלתך - כל ספר מקבל את שמו באופן שונה, אבל תמיד זה קורה אחרי הרבה מחשבות ולבטים.

את יכולה לספר לנו קצת על תהליך הכתיבה?

אני כותבת מאוד לאט ולא יודעת מראש מה יהיה הסוף. בתהליך הכתיבה אני מתגלגלת עם העלילה, עם אפיון הדמויות והיחסים ביניהם. הדחף להתייחס לנושא זה או אחר שונה מספר לספר. יש ספרים שראשיתם בידיעה כלשהי, חוויה, משפט ששמעתי או שיחה עם מישהו קרוב. למשל הספר **"מה שהסתרתי בנטן"** מספר על נערה שסייט חוזר מטריד אותה לילה אחר לילה. כשהיא מנסה להתחקות אחר הסייט, היא מגלה מאיסוף רסיסי זיכרונות שעברה חוויה נוראה כשהייתה בגן, כשהאיש הכי אהוב על אמה במשפחה התעלל בה מינית. הדחף לכתיבה נבע משיחה עם חברה טובה, אבל הסיפור עצמו, הדמויות והעלילה דמיוניות, אין לחפש בסיפור את חברתי או את הבת שלה והוא נכתב הרבה שנים לפני שתופעת ה"מי טוי" הגיעה וקיבלה הכשר. ואם אני יכולה להוסיף עוד משהו כללי אומר, שכשאני מסתכלת על הספרים שכתבתי אני יכולה לזהות בתוך הדפים את התפיסות החברתיות, הציוניות, היחס לארץ ולנוף, וגם תופעות שמקוממות אותי. בתוך המשפטים והפרקים לא קשה לי להבחין ברעיונות עליהם גדלתי ובגישות שקיבלתי מהורי. כי גם ללא כוונה כל ה"יש" הנמצא בתוכי צף בזמן הכתיבה ומחלחל החוצה אל המילים.

בספריך לקטנים משתתפים גם מאיירים ומאיירות מהי תרומתם?

בנוסף למאיירים איתם עבדתי על הספרים שלי, יצא לי כעורכת לעבוד עם מאיירים ומאיירות רבים מאוד, ואני יכולה להעיד שרובם אנשים רגישים וחכמים ותרומתם לספר הגמור לא תסולא מפו. בספרי ילדים הפן הוויזואלי מחזק את הסיפור ואף מוסיף לו. מאייר המקבל כתב יד לאיור מביא איתו על פי רוב מבט שונה על כתב היד ממבטו של המחבר/ת, וכך העבודה המשותפת והאיורים מוסיפים רבדים וכוונות ומעשירים את הסיפור. לסיכום אביא דוגמה אחת. דני קרמן אייר את ספרי **"בינה נוסעת מבנימינה"**. כשהגיע הזמן לבחור באיור לעטיפה (והעטיפה מאוד חשובה, כי היא בעצם "הפנים" של הספר בחנויות הספרים ובספריות, לפני שהילד וההורים מתוודעים לסיפור) חשבתי שדני יבחר באחד הציורים הנחמדים מתוך הספר. להפתעתי הוא הביא ציור שבו רואים את בינה הפרה מאחור, צופה ברכבת הנוסעת. בהתחלה נדהמתי "מה לישבן" גדול של פרה על עטיפת ספר, במקום איור נחמד שלה עם זר פרחים על הראש או משהו חביב אחר? לקח לי זמן להבין את ההומור והקריצה שדני שתל בעטיפה - ולא הצטערתי על הבחירה. ד.א. קראתי לפרה - בינה, לא רק מפני שזה מתחרז עם בנימינה... אלא מפני שהיא חכמה. בתחילת הספור היא עוד פרה משועממת, החולמת לעזוב את השדה ולנסוע למרחקים, ובסופו היא חוזרת הביתה, אבל פותחת מפעל לשלגונים וגלדות. כמו בהרבה ספרי ילדים גם בספר זה ישנו הסיפור המחורז על פרה הרפתקנית היוצאת למסע. מבחינתי, זה גם סיפור להרבה מאיתנו הכמהים לפרוץ את הגדר ולנסוע לראות עולם, אך תמיד טוב ונעים לחזור הביתה, בעיקר כשאתה עשיר בחוויות.

מי הם הקוראים הראשונים של כתב יד שלך?

בדרך כלל הבנות שלי הן הקוראות הראשונות. לכל אחת מהן עמדה שונה

על החיים. אחת תמיד מתרגשת מכתבי היד ולשנייה יש הרבה מה להעיר. שתי התגובות מאוד חשובות לי. אחר כך קוראות את כתב היד חברות סופרות, ויותר מאוחר, אם התגובות טובות, אני מעזה לשלוח אותו להוצאה ואז אני מחכה ומחכה...

איזה ספר מספריך הכי חשוב לך?

בדרך כלל הסיפור שמעסיק אותי הוא זה שעדיין לא גמרתי לכתוב...

* הבאנו לפניכם קטעים מתוך הראיון. את השאלות שאלה אריאלה וולק. ענת עוגן ואלכס רייצ'ס ליוו את הערב בשירים והנעימו לנו מאוד מאוד.

ברכה מהחברות

ליונה החברה, השותפה להמון רגעים יפים של החיים - מזל טוב וברכות רבות ליום הולדתך ה-80

במסכת "אבות" אומרים על אדם שהגיע לגיל 80 שהוא הגיע לגבורות. 80 הוא מספר הימים שלקח להקיף את העולם בספר "מסביב לעולם בשמונים יום"... אז 80 הוא מספר גדול או קטן? הרבה או מעט? הוא המון או רק קצת? הוא פשוט גם וגם. בשבילנו 80 הוא מספר עגול, די גדול, המזמין חגיגות וברכות, ועל הדרך בחטף בריאות ואריכות!

באנציקלופדיה המודרנית, היא הוויקיפדיה כתוב עליך:
גגנת, מורה, מנהלת ויוצרת,

מחזאית, במאית, סופרת, משוררת ועורכת.

ואנחנו מוסיפים בנימה קצת ציורית -

לשה מילים ואופה סיפורים ארוזים בספרים.

כן, יש בארון הספרים / ספרי עיון ומדע

ויש ספרי בישול או אגדה, / יש ספרי בלשים הפותרים כל חיידה

והמון ספרים, שצריכים בשביל הלמידה -

אבל במיוחד יש ספרי שירה וקריאה / ויש את הספרים שלך!

כמה? חקרנו ומצאנו עד עתה - 58!!!

לפעוטים, לילדים, לבני הנוער, למבוגרים,

לאוהבי הדמיון, האגדות, ההסטוריה, הנוסטלגיה והמחקרים.

סיפורים בהשראת עבודת הגגנת, בני המשפחה ובמיוחד הנכדים.

מ"רגע שקשה לשכוח" שהוא הסיפתח, הראשון,

ועד "הצדף של מלכת הים", בינתיים הוא האחרון.

אנחנו גאים בך היום, גם אתמול, גם מחר,

ואל תעצרי, תזכרי כי מסלול היצירה לא נגמר!

באהבה רבה, בזרי איחולים ודברים מתוקים החברות, גיטה, הדסה, נורית ואריאלה.

ליטל ברקן קראה לילדים

היה מאוד מרגש לפגוש ככה את הילדים בשבת בבוקר. לשבת על המחצלת בשמש החמימה ולראות איך הם בולעים בשקיקה עוד ועוד סיפורים נהדרים של יונה, ועל הדרך הכרתי סיפורים חדשים וקניתי ספרים חדשים שלה שעדיין אין לנו. היה עוד רגע מאוד מיוחד, שבו שיר בתי, בת 10.5, באה לבחור ספר ויונה הסבירה לה בסבלנות ובגובה העיניים על כל ספר וספר על מה הוא ולמה היא כתבה אותו. שיר היתה מהופנטת.

רותם צירלין קראה לילדים

"למה השמיים לא נופלים, מי מחזיק אותם?" כך שאל ציפ, גוזל עקשן וסקרן בסיפור "מחזיק השמיים" מאת יונה טפר. זה הסיפור שבחרתי להקריא בשבת האחרונה, שהוקדשה כולה ליונה טפר, לאהבתה לספרים ולאהבתה לילדים. אהבתי שלי לילדים ולספרים באה לידי ביטוי יום-יום בעבודה ובביתי. היתה לי הזכות להיות שותפה לשבת מיוחדת שכזאת, לראות את הנאת הילדים (וההורים). הספר "מחזיק השמיים" יצא לאור בשנת 2018. נתקלתי בו לראשונה בפגישה עם יונה טפר בעצמה, כאשר באה לספר לנו, הנשים בחופשת לידה, במרכז "לי-ולך". יונה סיפרה על תהליך הכתיבה ולידת הספר. אני התרשמתי מהסיפור המקסים ומהאיורים המיוחדים של ליאורה גרוסמן. לדעתה של יונה, הספר לא זכה לבמה הראויה לו ועל כן שמחתי על הזכות שניתנה לי להכיר אותו לעוד משפחות. תודה ליונה על יצירותיה המופלאות, כן ירבו! תודה לקהילת יגור שיודעת להראות אהבה והערכה. שמחתי לקחת חלק.

יונה ספר בגן עופרי שרון

כמו נושאים רבים בגן כך גם יונה ספר, לא צריך לחכות ליום הולדת 80, יונה היא מאז ולתמיד.

הילדים מדקלמים את השם "יונה ספר" כמו "יורם טהרלב" ו"עידית הכמוביץ". שלושתם משתלבים בחיי הגן לאורך כל השנה.

את הסיפורים של יונה אנחנו משלבים בגלגל השנה: סיפורים ליום המשפחה (בדגש על סדרת יסמין), סיפורי חורף ("שבת הדובים", "אביטל ונחש המים"), סיפורי אביב ("מיכל מחפשת את האביב" ו"הנסיכה יכולה הכל בעצמי"), בחג המשק אנחנו רוקדים מידי שנה את "הורה מים" ועוד ועוד. הילדים תמיד מתרגשים לשמוע שיונה התחילה את חייה המקצועיים כגננת ושהיתה מורה שלי בבית הספר היסודי ושגדלתי עם ביתה מיכל. כל הדברים האלה מחברים את יונה עוד יותר לליבם.

מכאן שיום ההולדת היה הזדמנות שהיינו חייבים לנצל! ויחד עם החזרה מהקורונה, חג פורים והתחלת העיסוק בפסח - ניצלנו!

מה עשינו בגן לקראת יום ההולדת? סיפרתי לילדים על הארוע המתקרב, פרסתי את כל ספריה, כל ילד בחר ספר שאהב והצטלם איתו ומזה הכנו ברכה אישית-קבוצתית, כתבנו ברכה, וביום פורים כשהילדים מחופשים הלכנו לבית של יונה בהפתעה וחגגנו יחד איתה ועם יגאל את יום ההולדת!

בימים שאחרי, פרסנו מידי יום בצהריים את כל סיפוריה של יונה על הרצפה וערכנו בחירות איזה ספר נקרא היום. הילדים הכירו לאט לאט את שמות ילדיה ונכדיה של יונה וחברו בין הדמויות בספרים השונים.

בשבת נפגשנו בדוכן הספרים של יונה והיה מרגש לראות איך הרבה מהילדים בחרו את הספרים שאני אוהבת במיוחד, כנראה שהעברתי אליהם את ההתלהבות בסיפור.

אני תמיד אוהבת להגיד שיונה בשביל ילדי הגן היא "סלב", כשהם רואים אותה הם מתלהבים ומתרגשים במיוחד. ובעיקר, אנחנו מחכים עכשיו לימים בריאים ושפויים יותר בהם יונה תבוא לגן ותספר לנו את הספר החדש שיצא בקרוב.

ספר חדש עם מאמר העוסק ב"החינוך הקיבוצי"

אסופת מאמרים בעריכת אלון גן, הוצאת הקיבוץ המאוחד
בשיתוף מכון מופ"ת, מרץ 2021

החינוך המוזיקלי בקיבוץ יגור בראשיתו כגורם מהותי בחיי הקהילה / לאה מרזל

והקהילתי הפנימי של יגור. בביצוע רוב המסכתות היה שילוב בין הילדים למבוגרים ברמות שונות. שרת הקפיד על איכות התכנים ועל הביצוע האמנותי, תוך חתירה למיצוי היכולות והכישורונות של החברים והילדים כאחד. "המקהלה רבת" שהוביל, תוך הקניית התכנים הטקסטואליים והמוזיקליים בדרך של "חריש עמוק", טמנו את הזרעים לצמיחת מסורת תרבותית, שנמשכה שנים רבות והגיעה לרמה אמנותית גבוהה ואיכותית.

חברי הקיבוץ מראשיתו ראו הכרח ביצירת דור המשך שיגשים את חזונו החלוצי-ציוני-קיבוצי.

שרת רתם את הילדים, באמצעות חינוך מוזיקלי-תרבותי בלתי פורמאלי, להיות שותפים בחיי הקהילה של הקיבוץ הצעיר. נראה כי בשל כך נוצר קשר בין-דורי ודור המשך בעל תחושת השתייכות, שהנחיל ערכים אלה לדור הבא אחריו.

פרטים - במערכת ואצל לאה מרזל.

תמצית המאמר

המחקר המתואר במאמר זה, בחן כיצד הפכו אירועי התרבות בקיבוץ יגור בשנות התהוותו, בהובלתו של יהודה שרת, לחוויות מוזיקליות-חינוכיות מרכזיות בחיי הדור הצעיר, כחלק מחינוכו, ותרמו לעיצובו כדור המשך בקהילה הקיבוצית והישראלית. בראשית ימיו של קיבוץ יגור, צמחו והתגבשו חיי התרבות כתשובה לצרכים ממשיים של המתיישבים, כמו ביישובים אחרים בהתיישבות העובדת.

גיבוש המסורת התרבותית-מוזיקלית ביגור היה בעיקר בזכות יוזמתו ומפעלו של המוזיקאי ואיש הרוח יהודה שרת, שבנה תשתית הקשורה לחזון האוטופי של הציונות והתנועה הקיבוצית (צור, 2007). בשנים אלו נערכו, נכתבו ובוצעו, ביוזמתו, מסכתות טקסטואליות-מוזיקליות לחגים ולאירועים, ששיקפו בתכניהן את האידיאולוגיה ואת החיים החלוציים האקטואליים של הארץ והקיבוץ, ועוצבו בשלושה מישורים: הלאומי-יהודי, הלאומי-ישראלי

המשק - חי

והמנצחת היא: הילה קינן זכתה בתחרות עיצוב מסכות קורונה במועצה האזורית זבולון. לאורך הסגר השני התקיימה במועצה האזורית זבולון תחרות לעיצוב מסכה. 50 חברי מועצה השתתפו בתחרות. במקום השני והשלישי זכו תושבי נופית. הילה יצרה מסכה בצבעי אקריליק בנושא "ההר הירוק תמיד". השבוע נפתחה תערוכה חגיגית עם כל יצירות האומנות על המסכה, שיצרו תושבי המועצה בפעילות אגף "שירותי קהילה" ומחלקת תרבות.

הילה: בין שיעורי ההוראה מרחוק דרך הזום קיבלתי הודעה מהלן, מנהלת מחלקת התרבות במועצה, שהיא מעוניינת שאצטרף לתערוכה. הלן יודעת שאני יוצרת ומורה לאומנות ולכן פנתה אלי. מאוד היה חשוב לי לצייר על המסכה את הטבע שמסביבי. אחד הדברים שהכי התגעגעתי אליהם בזמן הסגר היו הטיולים ברחבי הארץ, ומה שהציל אותי בסגרים היו השבילים הקרובים אלינו בכרמל.

הושלמה סלילת הכביש היורד לשכונה החדשה.

מתנה לחג: שיפוץ גן המשחקים ליד המזכירות.

פרודור לחג: ילדי הגנים עובדים בחומר ובלבנים ויוצאים לאיב בכרמל וברחבי יגור.

מריתמוזיקה למאמנת אישית בגישת NLP ובחזרה אורית גבריאל מתמודדת עם השפעת הקורונה על העסק

פרטים אישיים: בת 46, אמא לליהי (21) רון (18) עידן (15.5).

ב-2015 החלטתי לסיים את עבודתי בהנהלת חשבונות בקיבוץ ולעשות הסבת מקצוע.

הלכתי ללמוד מורה לריתמוזיקה בגני ילדים. סיימתי את לימודי בהצלחה ואמרתי לעצמי אוקי, נהדר, סיימתי ללמוד, מה עכשיו? מאיפה אני אשיג גנים? אני חדשה בתחום לא מכירים אותי, אבל התשוקה לזה בערה בי.

הגעתי לעבוד כעצמאית ב-22 גנים בכל אזור הקריות וחיפה. ביקרתי בין 4 ל-5 גנים ביום, לשיעור של חצי שעה.

הצלחתי לבנות את העסק שלי בהצלחה מרובה בעשר אצבעות. למדתי שאוכל לעשות כל מה שארצה אם רק אבחר בכך.

ואז... הגיעה הקורונה, וכבר שנה שאני לא בגנים (אין אישור עדיין להכניס לגנים מפעיל חיצוני).

בחודשים הראשונים היה לי לא פשוט, מה עכשיו? אין לי עבודה, מה עם העסק שבניתי? מה קורה איתי כלכלית? היו הרבה שאלות והרבה חוסר ודאות.

הבנתי שיש מצב נתון שלא בשליטתי, אלא נכפה עליי. אמרתי לעצמי שנשארה לי רק הבחירה - איך אני מתנהלת עם המצב הזה. בחרתי לראות מה חיובי ומה אני רוצה, התמקדתי במה כן ולא במה לא. החלטתי להמשיך להתפתח ולהעצים את עצמי. לפני כשנה וחצי סיימתי ללמוד אימון אישי (קואצ'ינג) + הסמכה, והלכתי ללמוד NLP, עם התמחות בילדים ונוער. עשיתי את זה ממקום של משבר אישי שלי, ממקום של הבנה שאני יכולה לחיות טוב יותר, מדויק יותר עבור עצמי.

גדלתי בבית אנלפיסטי, אמא שלי (שרה כספי) היא מאמנת בכירה, שבעצמה מכשירה מאמנים בגישת ה-NLP, ועדיין עובדת כמאמנת עם אנשים באופן פרטני. ספגתי בבית בתור

נערה וגם כבוגרת את השפה האימונית. המיוחד בשיטה - שהיא גורמת שינוי בזמן קצר יחסית. להבדיל מיעוץ פסיכולוגי, היא אינה מטפלת בבריאות הנפש, אלא חותרת לשינוי/שיפור ספציפי.

החיים בקהילה קרובה לא מפריעים, להיפך. זה בבית, דיסקרטי, ובסוף כל הצלחה של מישהו, התקדמות או צמיחה, תורמת לקהילה כולה.

המטרה היא, כמובן, לכשיתאפשר לחזור לגנים, ולשלב את הריתמוזיקה עם האימון האישי.

NLP - שיטה אימונית המאפשרת לאדם בעזרת שיחות עם מאמן/ת להגדיל את השליטה בהרגלים, בפעולות וברגשות, ולהגיב בצורה טובה ויעילה יותר למצבים ולאתגרים. האימון ב-NLP מאפשר לאנשים לשנות את האופן בו הם חושבים ומתנהגים, לעשות שינוי בחייהם, להשיג מטרות שהם מציבים לעצמם, להתפתח, לצמוח ולהתקדם.

אנני טווי
אתאר וזותן שביט
אתרים וזן שביט
אתים רשף
אתני ואורי רשף
אלכל בני המשפחה
אהלאת הבן הנכד התן רפאל

אנני טווי
אתאה ונתרז ובר
אתרי ואתל ובר
אלכל בני המשפחה
אהלאת הבן הנכד

אנני טווי
אתשי ולזיה טלפין
אלכל בני המשפחה
אתשאתם של זיל ועדי

פורים תשפ"א

חגיגת חז"א

פורימון מבוגרים

התחלנו לחשוב על מסיבה בהתאם למצב. מפה לשם מסיבה לא אושרה, אך מצאנו חלופה! להקת "ריטלין", שהיו אמורים להופיע אצלנו בקיץ, הפכו, גם הם כמו אמנים ולהקות אחרות בצוק הקורונה, ללהקה על גלגלים, דבר שאיפשר לנו לפזר את הפורימון בכמה מוקדים. התחלנו בשכונת ההר, לשמח את המבוגרים, המשכנו משם לכביש העוקף את שכונת המשתלה, וסיימנו ברחבת חדר האוכל. דאגנו לשתיייה וכיבוד קל. סולן "ריטלין" אמר שהשמחה שפגש וחווה כאן אצלנו, הקהל שהשתחרר ורקד - מספר כוכבים נפלו, וזה לא מובן מאליו. אני שמחה ומתרגשת לראות את החיבור בין שכבות האוכלוסיה ביגור. ולראות שטוב קורה אצלנו. תודה לברמנים: **יעל שמשי, דותן רוזיאו, יגור רובנצ'יק ובת זוגו**. לא פשוט להעביר בר נייד בשלושה מוקדים. תודה לצוות פורימון: **אורי זמיר, איריס כרמי, שי ברנשטיין, רון בונדרצוק, רועי יובל, יעל שמשי, נבו גולדשטיין**. מאחלת לכולנו להמשיך לחלוק את השמחה שבליבנו.

חגיגת התחפושות במערכת החינוך

התכנסנו: אורנה זוארץ, מנהלת החינוך חברתי קהילתי, חן נועם, מנהלת הגיל הרך, תמי עוז ועופרי שרון הגנות, מדריכות ומדריכי ה-ז-ח-ט והבלוקונים הצטרפו גם הם. כל זאת בחשיבה מה עושים השנה? כיצד חוגגים? איך לא מוותרים על חגיגת תחפושות קהילתית. כמובן, בהתאם להנחיות ובלי לייצר הסתייגויות. החלטנו שדווקא במציאות הזאת, חייבת להיות תהלוכה! והתהלוכה, אכן, התקיימה בהובלת נוער יגור, ששימחו את החברים והחברות במוזיקה טובה ובתחפושות. צלם מגנטים הסתובב במשך התהלוכה ודאג למזכרת צבעונית. בלונאי מקסים דאג לנו לקישוטים יצירתיים. הוספנו פעילות בועות סבון והרי לנו חגיגה פורימית. לכל זה נוספו ריקודי רונדו בהובלת יאנה פוליאק גרודמן ובנות הסטודיו לריקוד שבהדרכתה, על פי מיטב המסורת היגורית. אומנם הציבור התבקש להישאר במקום ולא "לנדוד" איתנו, אך השמחה היתה גדולה וקיבלנו ליווי כל התהלוכה. מאמץ גדול הושקע להגיע גם למקומות המבודדים יותר ולהביא גם להם שמחה. תודה רבה **לנוער שלנו**. תודה **לצוות החינוך החברתי-קהילתי ולצוות הגיל הרך**. תודה **ליובל זך**, שניווט ודאג למוזיקה טובה. ותודה לוועדת תרבות.

המשק - חי

יום המעשים הטובים: יום המעשים הטובים צויין השנה ביום שלישי 16.3. ילדי ונערי יגור השתתפו במגוון פעילויות, חלקן ביגור וחלקן בחוץ. בני נוער משכבות י'-י"ב השתתפו באריזת מזון עבור נזקקים לקראת החג. ילדי ג'-ד' עישבו, ניקו ושתלו סביב אזור גן אביבים. ילדי ה'ו' הכינו דוכן מלא במטעמים ומכרו אותם ביום שישי לחברי יגור, שטעמו ותרמו סכום מכובד לטובת האגודה למלחמה בסרטן. כולם ביחד השקיעו וצבעו בהמשכים שלט הוקרה לקהילה באורך 10 מטר שנתלה בחדר האוכל - "כולנו רקמה אנושית אחת חיה". לחיי עוד הרבה מעשים טובים!!

נקיון יגור לפסח: מבצע נקיון לקראת פסח זאת כבר מסורת, לנקות את השטח לקראת החג. הגיעו הורים עם ילדים קטנים. לבשנו כפפות חד-פעמיות, בידנו שקיות אשפה וקדימה: מרימים ואוספים, בין היתר, מסכות שהושלכו! כולם מרוצים. בסוף - קרטיבים לחרוצים. מקווה שיגיעו יותר בפעם הבאה. מי שהגיע - כל הכבוד! מחמם את הלב לראות קטנטנים מנקים. תודה רבה לבעז אוחנה שמצלצל בפעמון ומזכיר שהגיע הזמן. אני רואה בזה את חשיבות הקשר אדם לאדמה ואדם לקהילה. תודה רבה ליעלי שמשי ששכתה את ליבי בזריזות פעולתה, ולליסה רום. ניפגש במבצע הבא. חג שמח ונקי! **כרמלה בר**